PAPYRORUM GRAECARUM SYNTAXIS SPECIMEN.

(de accusativo; acced. II tract. de -ν et -ς finali.)

DISSERTATIO PHILOLOGA

QUAM

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES RITE
IMPETRANDOS
AMPLISSIMA IN UNIVERSITATE FRIDERICIA
GUILELMIA RHENANA PHILOSOPHORUM ORDINI
TRADITAM UNA CUM SENTENTIIS CONTROVERSIS

DIE XV M. MARTII MDCCCC HORA XII

PUBLICE DEFENDET

FRANCISCUS VÖLKER
HANNOVERANUS.

ADVERSARIORUM PARTES SUSCIPIENT:

CLEMENS LIBER BARO DE BOURSCHEIDT, PRESB. CATH.
HENRICUS STEFFENS, DR. PHIL.
PAULUS GUTHNICK, CAND. PHIL.

BONNAE
TYPIS CAROLI GEORGI UNIV. TYPOGR.
MDCCCC.

Papyrorum graecarum cum magna copia in Aegypto reperta sit et in dies magis crescat[1], iam opus esse videtur illustrari volgarem graecitatem Aegyptiam[2]. Quare complures dialectum illam communem adumbrandam sumpserunt, sed quae rei est amplitudo, labor haud celeriter procedit. Stanislaus quidem Witkowskius in prodromo grammat. papyr. graec. aetatis Lagidarum praeter editiones priores recensitas ultra non progressus est neque hanc quidem rem quamvis magni aestimandam, cum archetypa multa non adhiberet, ad finem perduxit. Neque E. Mayser[3] praeter orthographiae et vocalium doctrinam quidquam in medium protulit. Magna cum diligentia ac vigore K. Dieterich (Archiv. Byz. l. I.) a communi dialecto orsus usque ad X. p. Chr. n. saec. et papyros et litteras Byzantinas pervestigavit, quamquam praepropere re tractata multos in errores incidit, cum novae graecitatis quaecumque similia vidit, audacius velut omina proferret. Qui quae inchoavere quo celerius suppleantur, syntaxin mihi proposui adumbrandam.

Neque vero aetati Lagidarum acquiescam, cum initium imperii Romani procreatae dialecti communis aptus terminus haud videatur. Immo ad Diocletiani fere tempora licet nonnumquam ultra progressus sim, studia mea prorogavi, quibus temporibus magnam constat et rerum et linguae commutationem esse factam[3]. Nec papyros magicas contempsi, propterea quod multa praebent sermoni volgari propria.

---

[1] cf. Hartel, Ueber die griech. Papyri Erzherz. Rainer; Lumbroso, l'Egitto[2] p. 243 sqq.; imprimis Wilcken, Griechisch. Papyri (Berlin 1897).

[2] cf. G. Meyer, Griech. Gramm.[3] p. 26.

[3] Gramm. der griechisch. Papyri aus der Ptolemäerzeit. I. Teil (Leipz. 1898).

[4] cf. Karabacek, Führer durch d. Ausstellung Papp. Erzh. Rainer, p. 65.

Ac primum velut primitias ad summos in philosophia honores perpetrandos dissertationem articuli, generis, numeri, subiecti, praedicati, casuum doctrinam continentem scripsi, cuius operis grandis volumine hoc specimen de accusativo, cui accedunt duo tractatus de -ν et -ς finali, ut in lucem proferrem, philosophorum ordo amplissimus benigne consessit. Quodsi graecae linguae posteriori illustrandae aliquid attulero, operae pretium esse videbitur.

Signis usus sum hisce:
uncis [ ] ea quae interciderunt, inclusi;
( ) ea quae compendio scripta sunt, supplevi;
⟨ ⟩ ea quae falso omissa sunt, inserui;
(()) ea quae delenda sunt, signavi.
(250 †) significat annum 250. a. Chr. n.
(† 250) „ „ 250. p. Chr. n.

Non necessarium duxi ubique annotare, quae imprimis A. Dietericus, Witkowskius, Revillout correxerunt.

Index et compendia papyrorum et inscriptionum.

Erot. = An alexandrian erotic fragment and other greek papyri chiefly Ptolemaic ed. by B. P. Grenfell. Oxford 1896.

Artem. = Blass, ein griech. Papyrus in Wien Phil. XLI, 746 sqq. (Artemisia).

Berol. = Aegyptische Urkunden aus den königl. Museen zu Berlin, herausg. von d. Generalverwaltung. Berlin 1892 sqq.

Brit. = Greek papyri in the British Museum. 1) Catalogue with texts. 2) Facsimiles; edited by F. G. Kenyon. vol. I. London 1893; vol. II. (a num. 129.) 1898.

Rain. = Corpus papyrorum Raineri, vol. I. ed. C. Wessely; Wien 1895. Acced. pap. Vindob. 31. ed. C. Wessely, Wiener Stud. IV. Jahrg. 1882 (Heft II p. 175 sqq.).
Iam. pap. Vind. 26. ed. C. Wessely, Wiener Stud. III. Jahrg. 1881 p. 5 sqq.

Dresd. = C. Wessely, Die griech. Papyri Sachsens; Ber. d. Gesellsch. d. Wissensch. zu Leipzig 1885 p. 237 sqq.'

Droys. = J. G. Droysen, Die griech. Beischriften von 5 aeg. Pap. zu Berlin; mus. Rhen. III p. 491 sqq. = Kleine Schriften I 1893 p. 1 sqq. recens. Wilcken p. 386 sqq.; ibid. pap. Buttmann.

F. P. I. = The Flinders Petrie papyri by J. P. Mahaffy. Dublin 1891.

F. P. II. = eiusdem op. t. II. Dublin 1894.
(tom. I. pap. 26. recens. Wessely, 23. Jahresber. des königl. Staatsgymn. im III. Bezirk zu Wien. 1891/92.)

Gr. et H. = Greek Papyri, second series, ed. by B. P. Grenfell and A. S. Hunt, Oxford 1897.

Lips. = Wessely, Ber. Verhandl. Sächs. Ges. d. Wiss. (phil.-hist. Kl.) 1885 III. p. 237 sqq.

Lugd. = Papyri graeci Musei antiquarii publ. Lugduni-Batavi ed. C. Leemans, tom. I. 1843; t. II. 1885. (t. II. pap. V recens. A. Dieterich, Fleckeiseni nov. annal. phil. suppl. XVI p. 747 sqq.; pap. W rec. idem „Abraxas“ Lips. 1891.)

Par. = Notices et textes des papyrus grecs du musée du Louvre et de la Bibliothèque Impériale, publ. prép. par Letronne, exéc. par. W. Brunet de Presle et E. Egger. (Notices et Extraits de manuscrits de la bibl. Imp. t. XVIII, 2. Paris 1865.)

R. L. = Revenue Laws of Ptolemy Philadelphus by B. P. Grenfell, Oxford 1896.

Taur. = Papyri graeci regii Taurinensis Musei Aegyptii ed. atque ill. ab Amadeo Peyron. I. Taur. 1826; II. 1827.

Vat. = Papyri greci del mus. Brit. di Londra e della bibl. Vat. trad. ed ill. da Bern. Peyron (Memorie delle Reale Accad. delle scienze di Torino; serie II t. III) Torino 1841 (= Vat. A—D.); Vat E ed. A. Mai, Classic. auct. e Vatic. codd. edit. t. IV. Romae 1833; Vat. F. ed. St. Witkowski, Prodromus gramm. papyr. gr. aet. Lagid. Cracoviae 1897.

Wilck. Act. = Abhandlung der Berl. Acad. 1886. Anhang: „Actenstücke der Königl. Bank zu Theben“ ed. U. Wilcken.

Zois = Papyri greco-egizi di Zoidi dell' Imp. R. mus. di Vienna, ed. A. Peyron 1829.

I. Eg. = Inscriptions grecques et lat. de l'Egypte, ed. I. A. Letronne. Paris 1843—4. (I. Ros. illustrem inscr. „Rosette“ significat).

Hadrum. = Tabula devot. Hadrumeti inventa, ed. A. Deissmann, Bibelstud. (p. 21 sq.). Marburg 1895.

De accusativo.

In nova graecitate notum est casus genetivi fines valde minutos, dativi partes exceptis quibusdam formulis seu ecclesiasticis, seu ex litteris promptis, ut θεῷ δόξα, τῳόντι (revera) prorsus esse exstinctas[1]. Etenim ut adhibitis praepositionibus saepenumero circumscribuntur, ita accusativo haud raro cedunt alii casus obliqui. Iam in κοινῇ dialecto magis magisque vice

[1] Thumb, Handbuch d. neugr. Volkssprache § 40; Mullach Gramm. d. griech. Vulgärspr. p. 328.

aliorum casuum fungitur accusativus, ut e singulis eius generibus illustrandis patebit.

§ 1.
De accusativo a verbis pendente.

a) Multa verba cum genetivo aut dativo coniungi solita constat iam in communi dialecto mutata constructione accusativum assumpsisse. Ac primum genetivi locum in his potissimum verbis usurpavit accusativus:

ὅτι ὕδωρ ἕκαστος τῶν ὅρων (i. e. οὔρων Hom. = προ-όρων = φρούρων Mahaffius) τὴν ἄμπελον φυτευομένην πρότερον δεῖν φασιν F. P. I 29 (s. III. †) ἐλέησον τὰς διδύμας Par. 51, 25 (160 †) πᾶν ὃ ἂν ἐπιβάλλησθ' ἐπιτυγχάνειν Par. 29, 25 (160 †) cf. τοῦτο τυχὼν Brit. 245, 20; 242, 18; 403, 22 († 346) ἔλαχεν . . τὸ ἕτερον ἥμισυ μέρος Brit. 394, 4 († s. IV.) cf. Act. Ap. 1, 17 ἔλαχεν τὸν κλῆρον. μηδεμίαν ἄλλη[ν] γυναῖκα μήτε παρθένον ἐπιθυμοῦντα tab. Hadrum. 45 († s. III.) cf. Exod. 20, 17 = Deuter. 5, 21: οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου, οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν οἰκίαν. ὃ παρακούσαντες Lugd. V 7, 29 cf. ἐάν με παρακούσῃς ib. V 4, 34 († s. III./IV.); W 17, 18; Pap. Par.[1] 367; 2245; 360 († s. III.) προνοεῖσθε . . τοὺς καθήκοντας με(τρητὰς) β Brit. 19, 6 (162 †) cf. ἐπισκοποῦ (= ἐπιμελοῦ) καὶ τὰς ἀδελφάς Revillout, Mélang. p. 295 v. 12 μεμνημένον τῆς ἐκ παιδὸς πρός τε τὸν ἡμέτερον πατέρα . . φιλίας, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν πρὸς ταύταις οἰκειότητα Par. 63, 8, 19 (165 †); cf. Hebr. X 32: ἀναμιμνήσκεσθε δὲ τὰς πρότερον ἡμέρας, sed nescio an loco Par. accusativus mendose sit scriptus, cum praecedat genetivus; διὰ τὸ . . ἐπιλελῆσθαι τὰ μέτρα Par. 32, 11 (162 †) cf. Herod. 3, 46; Eur. Hel. 265. σὲ οὐχ ὑπερηφάνησεν Lugd. W 16, 10 cf. Luc. Nigr. 31; Schaefer ad Longin. p. 420. ἐξῆλθε τὴν πόλιν Par. p. 422 v. 5 († s. II.) cf. Act. Iohan. ἐξελθεῖν τὸν . . οἶκον[2].

b) In posteriore graecitate verba nonnulla cum significationem mutarent, nihil mirum est quod transitiva cum accu-

---

[1] cf. A. Dieterich, nov. ann. philos. suppl. XVI p. 826.

[2] Hatzid. l. c. p. 221; cf. Usener Fleck. ann. 1889 p. 372; v. etiam Phryn. ἐκληρονόμησε τῆς οὐσίας Ἀττ. τὴν οὐσίαν Ἑλλ. — ἔπιον οἴνου Ἀττ. οἶνον Ἑλλ. — ἔφαγον κρέως Ἀττ. κρέας Ἑλλ.

sativo coniunguntur, ut κυριεύοντας τὴ⟨ν⟩ ὅλην οἰκουμένην Brit. 121, 838 († s. III.) i. e. regere orbem terrarum. γέννα κρατοῦσα σποράν (tenens) Lugd. W 5, 4 († s. III.); κράτει δὲ αὐτὸ λινῷ ῥάκει χ 8, 24 cf. ἐκράτησεν τῆν χώραν obtinuit terram, Porphyr. de admin. 176, 21. πᾶν ἀπολήξεις δι' αὐτόν, omnem rem sistes Lugd. W 12, 25 cf. W 2, 21; ὁ καρπιζόμενός σε Brit. 342, 14 († 158) decipiens te cf. ἐργολαβεῖ τοὺς ἀπὸ τῆς κώμης ib. 342, 16 (decipit) ἐπαρώινησαν τὸν φύλα[κα] F. P. II 32 (2a) 16; 32 (2b) 7 (s. III. †) cf. Plut. Alc. 38. χ⟨ε⟩ιρογραφησάτωσαν τὸν βασιλέα Brit. 18, 34; 41, 22 (161 †). Recte Peyron a. h. l. observasse videtur non interpretandum esse, quasi regi chirographum sit mittendum, sed „curare eos oportere chirographum a rege scribendum."

Neque offendit Brit. 41, 10 (161 †): κ[α]τηγόρησεν αὐτὰς, cum h. l. verbi μηνύειν sensus subsit. — Quod autem legitur Par. 51, 26 (160 †) σὺ κατεδίκας sic διδύμας, quamquam de κατεδίκασ⟨ας⟩ cogitari licet, fortasse κατέθηκας corrigendum est.

Loco ἐλθὲ καὶ παράστα[θι τή]νδε τὴν χρείαν Lugd. V 3, 22 († s. III./IV.) „accede hanc necessitatem", accusativus a praepositione παρὰ pendere videtur.

c) Aetate Romana etiam dativus imprimis pronominum, qui magis magisque obliterari coeptus est, nonnumquam accusativo partes tribuit[1]:

ἀλλαξάτω σε αὐτὸν (τὸν σάκκον πυροῦ) Πασίων καλοῖς σπέρμασι Berol. 597, 11 († 75) σέ pro σοί. ⟨ε⟩ἴρηκέ με (pro μοί) ib. 597, 23 cf. Spaneas 127; γράφωμαί σε Grenf. et H. 38, 14 χρηματίσατέ μοι sic περὶ τοῦ δ(εῖνα) πράγματος Brit. 121, 744 († s. III.). Dativum ancipitem esse factum patet, cum falso in accusativum mutetur. ἵν' ὑπαντῶσι τὰς ἡσυχίας με ἄξοντα Berol. 614, 24 († 217) τὸ μέγιστον καὶ ἔνδοξον [αὐ]τοῦ κα[τ]εχρήσατο Lugd. V 2, 7 († s. III./IV.) οἰκίας κυρείαν καὶ κράτησιν χρωμένους Mittheil. Erzh. Rainer IV p. 54, 13 († 272); cf. Act. Thom. 217, 30 ἐχρήσατο ἄλλο εἶδος; Rain. 10, 5 († 321).

ἐπὶ τῷ ἂν ἠδοκές τ[ὸ]ν φόρον i. e. ἐφ' ᾧ ἂν εὐδοκῇς τὸν φόρον (Kenyon) cf. Apoc. 1, 7; εὐδόκησάς με τῆς τιμ[ῆς] Brit. 3, 6 (c. 140 †) quod verbum ap. Polyb. frequentissimum semper c. dat. componi videmus: εὐδοκῶ τούτῳ 2, 38, 7; 3, 8, 7; 4,

---

[1] **Hatzid.** l. c. p. 222.

22, 7; 8, 14, 8; plerumque sane etiam in papyris cum dat. coniungitur[1].

De πληροῦν c. dupl. acc. v. infra § 6.

d) Neque negari potest accusativi vice nonnumquam dativum fungi, ut

ἐπεμαρτυρόμεθα σοὶ καὶ Πάσιτι F. P. II 32 (2a) 22 (s. III †) quod verbum alias c. acc. coniungitur, ut F. P. II 17 (3) 11 saepe. οὐθὲν ἡμῖν κακὸν ἐποίησεν Gr. et H. 36, 12 (95 †) pro κακῶς ποιεῖν τινα.

Loco Brit. 240, 7 († 346) ἐμοῦ ἀ[π]αιτοῦντος τῷ χρεώστῳ χρέως τί μοι huc pertinere nego, praesertim cum in exemplari altero inveniatur ἐμοῦ ἀπαιτοῦντός μου τὸ χρέως τί μου χρέως ib. 241, 8. Kenyon utroque loco τῷ χρεώστῳ μου χρέως τι prononit; (ἀπαιτεῖσθαι τινί τι) sed nescio an priore loco διττογραφία subsit: τὸ χρέως ((τὸ χρέως)) τί μοι; nam τῷ χρεώστῳ nihili est.

§ 2.

Accusativus cum verbis eundi coniunctus, ut πορεύεσθαι πεδίον, ὄρη X. An. 4, 4, 1; 2, 5, 18; πηδῶντα πεδιά So. Ai. 30[2]. in dialecto communi ubique praepositionem assumit. Raro in papyris magicis obvius est, ut Lugd. V 3, 9 († s. III.): πορευθεὶς πάντα τόπον καὶ π[ᾶσα]ν οἰκίαν.

Iure ergo Mullach (l. c. p. 331) novae graecitatis accusativum eundi ἐπήγειναν γιαλὸ γιαλὸ i. e. ᾔεσαν παρὰ τὸν αἰγιαλὸν praepositionibus ommissis tribuit ἀπὸ — εἰς.

§ 3.
De accusativo obiecti interni.

a) Non ita frequentes sunt accusativi nominum, quibus radix eadem subsit, atque verbo finito[3]:

---

[1] In indice Par. miro errore scribitur σχολάζειν τὴν ἀγοράν, τὴν διάκρισιν. Legitur autem ὁ στρατηγὸς . . σχολάσας τὴν τῶν ὠνίων διάκρισιν πρακτόρων ποιήσ[ας] Par. 69 C 29. σχολάζειν autem ubique c. dat. occurrit: ὁ στρατηγὸς . . τοῖς διαφέρουσι ἐσχόλασεν, Par. 69 B passim „widmete sich den Amtsgeschäften“ (Wilcken).

[2] Krueg. l. c. § 46, 6, 2; Pflugk. ad Eur. Hel. 532; Lob. ad Sa. Ai. 30; K. Gerth. l. c. § 410 adn. 9.

[3] cf. Lob. parall. p. 501; Krueg. l. c. § 46, 5, 1.

συγγραψάσθωσαν [πρὸς] ἕκα[σ]τ[ο]ν συγγρα[φ]ήν RL 47, 16 (259 †) ἐγγύ(ην) ἣν ἐνε⟨γ⟩γυήσατο Φίλιππον F. P. II 46 (c) 6 († 200) εἰργασ[μέν]ων ἔργα 9 (2) 4 (241 †) [κ]εχ[αρα]γ-[μέ]νη(ν) ἀρα[β]ικὸν χάρ[αγ]μα Berol. 453, 7 († 154) συμβιούτωσαν οὖν ἀλλήλοις τῶν γαμούντων (sc. τὸν βίον) 183, 6 († 85) εἰργ(άσαντο) . . χωματι[κὰ] ἔργ(α) 513, 2—5 († 178) ὅπως . . τρίψῃ μοι ἐν Μέμφει τρίμμα Par. 49, 22 (c. 160 †) δημοσιώσας . . τὴν συνήθη δημοσίωσιν Gr. et H. 71 II 26 οὐκ [ὀ]λ[ί]γην ζημείαν μοι ἐζημιωσάμην Berol. 146, 10 († s. II./III.) cf. λ(όγος) λεγόμενος = λόγον λέγειν Lugd. V 2, 3. 39. cf. ἐπιμεμέληται τὴν ἐπιμέλειαν D. S. 427, 5 (301 †)[1]. πάθος πεπονθέναι Pl. Phaedr. 438 c[2].

b) Similis est accusativus nominum, quae cum radice verbi cognata videntur:

ἐπρίαντο τὴν [ὠνήν] RL. 6; 8, 3. 6; 11, 7; 15, 11; 29, 3; 33, 7. 10. 17; 43, 8; 45, 17; 49, 9; 51, 11; 54, 15; 56, 14 (259 †).

πωλοῦμεν τ[ὴν ἐλαικὴν] sc. ὠνήν RL. 57, 1 (cf. Kuehn. l. c. § 410, 2 b).

c) Ad hunc accusativum neutrius generis multa adiectiva et pronomina redire constat, quae adverbiorum vice funguntur[3].

πολλὰ εὐεργέτηκεν τὰ ἱερά I. Ros. 9; I. Eg. 527, 4. Ἀμμών⟨ιος⟩ . . τῇ ἀδελφῇ πολλὰ χαίρειν Par. 18, 1 (c. †) passim; cf. πλεῖστα χαίρειν Berol. 384, 2; 385, 1 († s. II./III.) passim.

ἄσπασαι [π]ολλά Berol. 423, 18 († s. II.) 601, 30; 424, 14; 27, 16; 215, 5. 19. 21 aliis locis multis.

δούλευεις ἅπαντα Brit. 121, 830 († s. III.) συνεργοῦντα πάντα Lugd. W 15, 2 († s. III.) οὐδέν με λυπήσεις Berol. 248, 29.

Sensim etiam καλὰ pro καλῶς sim. usurpabant, ut adverbia in -ως ab adiectivis sono non differentia vitarent[4]. Quo

---

[1] Meisterh. l. c. p. 106.

[2] K. Gerth l. c. § 410; 411 adn. 7. Matthiae, Ausführl. griech. Gramm. § 408.

[3] Dieterich Byz. Archiv I p. 182; Hatzid. Einleitung in d. neugr. Gramm. p. 52. Schaefer ad Bos. p. 63.

[4] cf. Mayser Gramm. der griech. Papp. aus der Ptolemäerzeit p. 13; Meisterh. l. c. p. 19. — Matth. l. c. § 466, 8. Mullach ad Dem.

cum studio usurpandi neutrum adiectivi modo adverbiali cohaerere videtur, quod Tryphon pro ἰδίᾳ et δημοσίᾳ maluit ἴδια et δημόσια (Egger, Apoll. Dysc. p. 315)[1].

d) Antiquitus locum huius accusativi dativus instrumentalis nonnunquam tenet, ut ὗσαι ὕδατι (Delbrueck. qu. synt. IV. p. 60) v. infr. dat. Nunquam autem hic accusativus praepositionibus cedit. Nam quae interdum leguntur voces ἐν τούτοις sim., significatione diversae ad accusativum relationis pertinent, quem saepe praepositionibus cessisse videbimus (§ 4c). Ut ἐν τούτοις ἡμῖν συνεργήσαντα (Vat. C 30 (160 †), quae vox redit ad ταῦτα ἡμ. συνεργ., significat: „his in rebus nos adiuvantem"; at quae elocutio ταῦτα ἡμ. συνεργ. ad ταύτην τὴν συνεργίαν ἡμῖν συνεργ. redit, vertenda est: „talia nos adiuvantem" (v. supr. Lugd. W 15, 2).

δουλεύεις ἅπαντα καὶ εἰς ὃ ἂν κελεύσῃ Brit. 121, 830 († s. III.) Non est eadem ratio vocum ἅπαντα et εἰς ὅ; ἅπαντα enim redit ad ἅπασαν δουλείαν (δουλεύεις), εἰς ὃ autem vicem gerit accusativi relationis.

Etiam in nova graecitate vox ἡμεῖς εἴμεδα πολλὰ εὐχαριστημένοι „satis superque habemus" differt ab elocutione ἡμεῖς εἴμεθα κατὰ πολλὰ εὐχαριστημένοι „multis rebus contenti sumus"[2].

§ 4.
De accusativo relationis.

a) Non dispar ab accusativo modi ratio est accusativi qui dicitur relationis[3]:

τὸ γένος Σύρος Par. 10, 4 (145 †)
ἐστιγμένος τὸν δεξιὸν καρπόν Par. 10, 8
οὐκ ἄν με ἴδες (ἴδοις?) τὸ πρόσωπόν μου 47, 4 (153 †)
ἐρώτησεν τὸν Ἑρμίαν, εἴ τινα ἀπόδειξιν παράκειται 15, 2, 34 (120 †) „quaesivit ex Hermia, num quae exstarent testimonia."

Zen. vs. 72. In nova graecitate ordinaria sunt adverbia: σοφὰ, σοφώτερα, σοφώτατα. Neutrum enim comparativi et superlativi adiectivorum instar adverbiorum eodem pertinere recte statuit Kruegerus § 46, 5, 8.

[1] cf. Schmid Atticism. II p. 315;

[2] Mullach Gramm. d. griech. Vulgärspr. p. 332

[3] Lob. parall. p. 528; Krueg. l. c. § 47, 15, 6; 52, 4 adn. 3; ad Arr. An. 4, 22, 8. K. Gerth l. c. § 410, 6 et Ann. 20 Herm. ad Viger. 895 qui ἀνακόλουθον ducit.

Sed nescio an praestet, accusativum in dativum mutare ἀποδείξ⟨ε⟩ι((ν)), nisi malis ⟨εἰς⟩ ἀπ.

ἐκ τριάκοντα μνῶν τὴν ἀρτάβην δραχμ. τ Brit. 24, 17 passim[1];

τὸ ἥμισυ Ἰμούθης, I. dimidia ex parte Par. 5, 27, 3. 9 (114 †) ἥμισυ μέρος ἐκ τῆς συνκεχωρισμένης τῷ Στοτοῆτι τέταρτον [μέρος . . οἰκίας] Berol. 251, 14 († 81) quarta parte domus.

τοῖς ἀτελέσι ἔχουσι (pro οὖσι) τὴν ἡλικίαν 168, 5 († s. II./III.) ἐστεμμένος τὰς χεῖρας τῷ στεφάνῳ Lugd. W 23, 27 († s. III.) τὸν πόδαν πονεῖς Berol. 380, 8 († s. III.) Πετροῦτι σακκοφόρῳ τὴν ἐργασίαν 286, 5 († 306) τὸν δὲ χαρακτῆρα οὕτως ἔστω Brit. 121, 586 († s. III.) τετέλεσμαί σου τὸ ὄνομα Lugd. W 3, 4 ἄγε μοι τὸν δεῖ(να) καιομένην τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν Brit. 121, 471. cf. I. Ros. 1: τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβοῦς.

b) Adverbiorum vel praepositionem instar imprimis haec nomina accusativo usurpantur:

ἐναντίον τοῦ οἰκονόμου RL. 25, 5; 30, 11; 43, 2; 50, 15; 51, 15; 54, 22; (259 †)

ἐπάναγκον necessario Brit. 3, 28; 4, 27 (126 †) Berol. 153, 25 († 153); 468, 18 († 150); 586, 17; Brit. 298, 14 († 124)[2]; (idem est atque

ἐπάναγκες, necessario Brit. 483, 46.)

Fortasse eodem pertinet locus Berol. 665, 9 († s. I.) γράψω τὸ μὲν πρῶτον περὶ τοῦ τοκετοῦ αὐτῆς τὸ ἀναγκαιότερον; cf. 665, 14: ἵνα ὧδε καταφθάσῃ τεκεῖν τὸ ἀναγκαῖον.

τἆλλα Taur. 8, 56 (118 †) διασεισμοῦ χ[ά]ριν Par. 63, 5; 15 II 36 (120 †) χάριν τούτου Par. 64, 40; 47, 17; 34, 2 Berol. 597, 18. 22 († 75) μετάδ(ος) ἐνώπιον, coram trade 578, 2. 6[3] μέσον τοῦ δράκοντος Brit. 121, 587 († s. III./IV)[4] μέσον τοῦ οἴκου Lugd. W 1, 6 († s. III.)

---

[1] cf. ἐκ τριῶν δραχμῶν τὸν μέδιμνον ἕκαστον E. A. 1883 p. 123—124, 69—70 (329†); Meisterh. l. c. p. 166.

[2] Non recte Krebs ἐπάναγκον loco Berl. 586, 17 suspicatur. ἐπαναγκὴς enim in ἐπάναγκος transiit (Dieter. Byz. Arch. I p. 176), a quo adiectivo adverbium derivatum est ἐπάναγκον; cf. Peyr. ad Taur. 4, 27.

[3] cf. Deissmann, nov. stud. bibl. p. 41; saepe apud LXX et in NT. = לִפְנֵי; v. Blass, gram. N. T. p. 125.

[4] K. Gerth l. c. 410 adn. 21; Krueg. l. c. § 46, 2 sqq.

c) Sed ne hic quidem accusativus ubique obtinuit, cum saepe praepositionum ambitu circumscribatur[1]:
πρὸς μέρος RL. 5, 2 (259 †) = μέρος τι Thuc. 4, 30. ἠδικημένον εἰς τὰ μάλιστα F. P. II 32 (1) 32 (s. III †) εἰς τὸν στατῆρα (pro acc.) ὀβολοὺς κδ RL. 60, 15 λέπει με εἰς τὸ σκέλος (pro acc.) Par. 12, 15 ⟨ἐν⟩ τοῖς ἄλλοις (= τἆλλα Taur. 8, 56) εὐτυχία((ι)) Par. 30, 29; Lugd. D 25 (162 †); Vat. D 12.

ἐν οὐδενὶ (= οὐδὲν) παραίτιος γέγονεν 64, 43; 43 IV 125 (165 †) ἐν μηδενὶ (= μηδὲν) μεμφθῆναι Berol. 18, 15 († 169); cf. Brit. 139 (a) 7 († 48)

κατὰ τὸ [γ'] (pro acc.) Par. 5, 2, 1; 5, 3, 1 passim; Lugd. M 21 (114 †)

πλατὺς ἀπὸ τῶν ὤμων (= τοὺς ὤμους) Par. 10, 20 (s. II †)

ἐπὶ τὸ πλεῖον ἢ ἔλασσον (= τὸ πλ. κτλ.) 282, 29 († c. 180)

ὀφθαλμοὶ λάμποντες ἐν ταῖς κόραις (= τὰς κόρας) Lugd. W 17, 23 χάρισόν μοι πρὸς πάντα Brit. 122, 17 († s. IV.)[2].

Eodem pertinent voces κατ' ἄρουραν, pro τὴν ἄρουραν Rain. 32, 13 († 218) passim, κατὰ μῆνα sim. magis magisque accusativum excipientes.

d) Quamquam generaliter in κοινῇ minui coeptae sunt partes dativi, tamen haud raro locum accusativi relationis occupavit:

[μ]έσος τῷ μεγέθει F. P. I 13 (2) 5 (237 †) cf. 19, 31; 14, 30; 21, 19 Par. 10, 5 (s. II. †) pro acc. τὸ μέγεθος. ὄντα πολλὰ τῷ πλήθει I. Ros. 12 (196 †) pro τὸ πλῆθος. ταβέλλας ἀριθμῷ πέντε οὔσας Berol. 388 III 8 († s. II./III.) pro τὸν ἀριθμόν. στεφάνου σχήματι οὐρὰν ἐν τῷ στόματι ἔχων Lugd. V 8, 27 († s. III./IV.) pro τὸ σχῆμα. χρώματι σποδοειδής ib. X 14, 40 (e Dioscoride) pro τὸ χρῶμα cf. Viereck, serm. graec. tit. IX 37 (5 †) τῆι ἐμῆι γνώμηι pro acc.; XI 43 ὅπως περὶ τούτου τῆι δι[αν]οίαι προσέχηι pro τὴν διάνοιαν ut XII A 25; Lucian. Asin. 610 λεπτὸς γίγνομαι τῷ σώματι pro τὸ σῶμα. προσευχομένη ἀκαταλύπτῳ τῇ κεφαλῇ aperto capite I Cor. 11, 5 (pro ἀκατακάλυπτος τὴν κεφαλήν).

---

[1] Neque vero unquam accusativus ille evannit, cum etiam in nova graecitate dicatur: ὁ Γεώργιος ἦτο Γερμανὸς τὸ γένος, Προῦσσος τὴν πατρίδα; Mullach l. c. p. 329.

[2] Sed Gr. et H. 36, 19 (95 †) τὰ δ' ἄλλα χαρίζοισθε.

§ 5.
De accusativo modi.

a) Quod in tempore notando videbimus magis magisque praepositiones adhiberi, id praecipue apparet ex accusativo modi, quo quid est vel agitur. Rarius enim adhuc accusativus invenitur:

ὃν τρόπον F. P. II 4 (2) 4 (255 †) τρόπον τινὰ [ἐπιστά]του τἆλλα τῆς Πωέως (vici Pois) Taur. 8, 56 (118 †) ὅπερ τοιγαροῦν τ[ρόπ]ον οὔκ εἰσιν νόμιμοι (140)[2] 20 († 100) τὸν τρόπον τοῦτον. Lugd. V 8, 27 († s. III.) cf. I. Ros. 39 (196 †): κατεσκευασμέν[α τὸν Αἰγύπτίων] τρόπον.

ταῦτα τρίψας μέλιτος πάχος crassitudine mellis Lugd. X 9, 26 cf. X 3, 32.

b) Quae constructio cum Attica haberetur, non mirum est quod Arrianus, Aristides aliique sophistae recentiores praecipue usi sunt[1], ut πρόφασιν Arist. 46, 251. 309 et ap. Arr. saepe. In communi autem dialecto praepositiones κατὰ, ἐξ, ἐν valde frequentantur:

ἐκ πάντὸς τρόπου Vat. A 13 (s. II †) κατὰ πολλῶν τρόπων ἀντιλαμβανόμενον αὐτῶν Dresd. rect. in fine (s. II †) κατὰ πολλ[ο]ὺς τρόπους κτλ. verso 9 κατὰ μηδένα τρόπον Berol. 514, 18 sq. († 172) καθ' ὃν ἐὰν αἱρῆται τρόπον Rain. 5, 11 († 168) saepe. κατὰ πάντα τρόπον γραφόμεθά σοι Brit. 418, 8 († 346).

§ 6.
De duplici accusativo.

a) Verba frequentissima cum duplici accusativo coniuncta sunt[3]: πράσσειν, ἀποστερεῖν (ἀφαιρεῖν), εὐεργετεῖν, ἐγγυᾶσθαι, ὁρκίζειν, ἡγεῖσθαι (ἔχειν, προκρίνειν sim.):

δίκαιά με ἐποίησε Artem. 3; 4 (s. III †) πρασσέσθωσαν

---

[1] De Arriano v. Boehnerum, Act. sem. Erl. IV, 20. De Aristide cf. Schmid, Atticism. II p. 37.

[2] γνώμην τὴν ἐμὴν Ἀττικοὶ κατὰ παράλειψιν ἀντὶ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην Phryn. in Beck. Anecd. p. 32, 25 cf. Greg. Cor. p. 30 sq.: ἁπλῶς δὲ αἱ ἐλλείψεις τῶν Ἀττικῶν . . ἴδιαι.

[3] K. Gerth l. c. § 411; Krueg. l. c. § 46, 11—15; Lob. ad So. Ai. 1107; Wessel. ad Herod. VII 209; Lennep. ad Phalar. p. 313. Matth. l. c. § 418.

τούς ὑποτελεῖς πᾶν τ[ὸ] . . RL. 15, 11 (259 †) cf. Taur. 5, 14 οἴεται πράξειν ἡμᾶς τὰ μὴ καθήκοντα; cf. Taur. 6, 15 (114 †) 5, 21; 6, 21; 7, 7. 12; Par. 5, 15, 4: μὴ ἐξῇ αὐτῷ πράσσειν αὐτοὺς ζημίαν (114 †).

I. Oasit. v. 28: τὸ δεκαπλοῦν ἐγὼ ἐκπάρξω οὗ αὐτὸς ἔπραξεν τὸν νομόν. Pol. 5, 54, 11: ἐπιτίμιον αὐτοὺς πραξάμενος.

ἀποστερεῖ με τὰς σιταρχίας Vat. F 9. 14 (c. 160 †) ὑμᾶς ἀφελ⟨ε⟩ῖν α[ὐ]τῶν τοὺς ἄρτους Brit. 41, 13 (161 †) πολλὰ εὐεργέτηκεν τά θ' ἱερά κτλ. I. Ros. 9 (196 †) αἰτοῦντός μου αὐτὸν φόλετρον (= φορετ.) Berol. 242, 11 (Commod.) ἐπλήρωσα τοὺς Λυβικοὺς τὰς . . ἀρτάβας Brit. 236, 15 cf. 251, 30 († 337—350) 243, 11 († c. 346); ἐπλήρωσα [αὐ]τὸν [το]ὺς μισθοὺς τῆς παρακομιδῆς Gr. et H 77, 4 († s. III./IV.); ταύτην ἡμᾶς ἐπλήρωσας (sc. τὴν ζημίαν) Gr. et H. 65, 2 (cf. A. Dieter. Byz. Arch. I p. 151); πεπληρ[ῶσ]θαι με τὸν φόρον Berol. 409, 8 († 313) sed c. dat. ἃ 'πλήρωσέν μοι Gr. et H. 75, 7 († 305).

ἐξορκίζω σε . . τῷ ὀνόματι τῷ ἁγίῳ τὸν θεὸν τοῦ Ἀβραάμ κτλ. tab. Hadrum. 1 († s. III.) obtestor te nomine sancto per deum Abrahae etc. cf. Lugd. V 4, 31 († s. III.) ἐξορκίζω σε τὴν δύναμίν σου saepe.

b) Nonnullorum verborum alterum accusativum iam a scriptoribus praestantissimis constat cum praepositionibus coniungi[1], id quod non mirum est magis magisque fieri in dialecto communi[2]:

πρασσέτωσαν παρὰ τῶν πεπραγματευμένων RL. 8, 1; 19, 11; 22, 5; 34, 18; 43, 9; 74, 1; 84, 6 (259 †)

πραξάτ[ω] . . [ἀπ]ὸ τοῦ τὴν [ὠ]νὴν ἔχο[ντο]ς RL. 29, 19; cf. Brit. 213, 9 († s. III.)

(τὰ) ὑποκείμενα αἰτ⟨ε⟩ῖ ἀπὸ τῶν κωμῶν Berol. 23, 13 († s. II./III.)

ὁρκίζω σε κατὰ τῶ⟨ν⟩ βοηθημάτων σου Brit. 121, 242. 246. 301. 443. 460. 481. 556. 836; Brit. 123, 9 († s. IV./V.) ἐξο[ρκ]ίζω σε κατὰ τοῦ κατέχοντος τὸν κ[ό]σ[μο]ν Lugd. V 2, 19; cf. V 1, 28; 3, 11; 5, 8 passim.

Eodem pertinet ἐν πλείοσιν ἀδικούμενοι Par. 22, 4 (160 †) i. e. ἀδικεῖν τινα ἔν τινι.

---

[1] Krueg. l. c. § 46, 15, 1; K. Gerth l. c. § 411 adn. 5.

[2] In nova graecitate non iam nisi docendi et induendi verba cum duplici acc. coniunguntur; Mullach. l. c. p. 329.

ἐσόμεθα καὶ ἐν τούτοις . . εὐεργετημένοι i. e. εὐεργετεῖν τινα ἔν τινι I. Eg. 26, 22 (127—117 †).

c) In constructione passiva etiam in κοινῇ res accusativo exprimitur[1]:

ὅς δ' ἂν παρὰ [ταῦτ' ἀ]γορ[άσηι] . . [πραχθήσε]ται μνᾶς τριάκοντα RL. 14, 12 (259 †) τῶν τοὺς κλήρους ἀφῃρημένων ἱππέων sedibus privatorum F. P. II 8 (1) B 9 (250 †) ἀπογέγραμμαι . . τὸ οἰκόπεδον F. P. II 11 (2) 3 (240 †) τὰ δ' ἔτι . . παρελκομένων (ἡμῶν) Brit. 33, 7 (161 †) πραχθῆναι δ' ἐμοὶ αὐτοὺς χ(αλκοῦ) τάλαντα ε Taur. 3, 44 (126 †) = Par. 14, 43; cf. Taur. 8, 56; Brit. 370, 7; 350, 13.

πήχεις ἑπτὰ ὧν τυγχάνει τεθεῖσθαι αὐτοῖς ὠνήν κτλ. „quorum septem cubitos contingit iis emptos esse" Taur. 4, 31 (126 †) τίθεσθαι ὠνὴν = ὠνεῖσθαι (Peyron.).

ἀπαιτούμενος τὰς ατ δραχμάς (pass.) Brit. 24, 22 (163 †)

τούτους . . τὴν πρὸς τὰ πατρικὰ [ὑπάρ]χοντα πρόσοδον κεκωλῦσθαι Berol. (140)[2] 12 († 100) (cf. So. Phil. ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν;)

αὐτὰ καθαιρεθῆναι 424, 9 († II./III.) iis privari. πεπληρ[ῶσ]θαι με τὸν φόρον 409, 8 († 313).

§ 7.

De accusativo quodam apposito.

a) Numeri et mensurae saepe aeque atque nomen, ad quod pertinent, accusativo iuxta ponuntur:

οἶκον ᾠκοδομ(ημένον) πήχεις γ'ιε' (τρίτον πεντεκαιδέκατον) Lugd. M 13 cf. N 3, 5; in exemplari Paris. 5 I 8 πήχεων τρίτον πεντεκαιδέκατον legitur (114 †).

αὐλὴ . . πλάτος πήχεις ζ, μῆκος πήχεις ιε F. P. II 41, 8. 13; 39, 14. 28 (s. III. †) sed 41, 1: μῆκος πηχῶν ιθ πλάτος πηχῶν ιδ cf. Brit. 154, 20 sp. († 68).

τὸ γινόμενον . . ἄρτους πεπτοὺς καθ' ἡμέραν γ Brit. 41, 1 cf. II 46 (c) 15 (200 †).

τὴν τιμὴν τῶν φορτίων τὰ κ τάλαντα Par. 38, 24. ἀπέχει σάκου τιμὴν δραχμὰς τετρακοσίας Par. 54, 52 (s. II. †)[2] cf. 52,

---

[1] Kuehn. l. c. § 411 adn. 7. Krueg. Ausführl. Gramm. § 52, 4, 2. 8; Stallb. ad Parm. 144 b. Hermann, de ell. p. 168.

[2] Huc etiam spectant loci nonnulli § 10 b.

10. 14. (sed τιμῆς Par. 52, 3.) καὶ ἀπέχειν . . τὴν [σ]υνκεχωρισμένην τιμὴν ἐκ πλήρους ἀργυρίου δραχ[μὰ]ς διακοσίας Brit. 154, 11 († 68) saepe. cf. 154, 25; 140, 13 (69 †) passim (at gen. τιμῆς οἴνου δραχμαὶ βρξ Berol. 21 II 9 pass.).

τέτακται Ὧρος . . τέλος δραχμὰς χ Stud. Vind. III (p. 5) pap. 26 (120 †) cf. Lugd. M 2, 9 N III; Par. 5 col. 50; Brit. 3, 46 (140 †) pap. Droys. passim. ἀριθμοῦσι μοι . . χαλκοὺς στατηρειήους (= στατηριαίους) μαρσίπιον πλῆρες Lugd. C 2, 12 (162 †) χρημάτισον . . ὀψώ(νιον) συναγόμ(ενον) ʼβψπε ἱπποτροφικὸν ν (δραχμάς) Wilck. Act. VI 8 (s. II. †) ἔσχον παρὰ σοῦ τὸ ἐκφόριον . . πυροῦ ἀρτάβην μίαν ἥμισυ Berol. 408, 6; 666, 16; 411, 13 passim. (Sed genet. διέγρ(αψεν) . . τελεσμάτων . . δραχμὰς ὀκτώ Berol. 66, 6 († 162) cf. φόρου προβ(ατικοῦ) δραχμὰς τετρακοσίας 63, 7 († 201) cf. Brit. 319, 7 (157 †) 323, 6 († 160) passim).

ἀναιροῦ[σιν μισθὸν κ]ατὰ μῆνα χαλκοῦ δραχμ. ἁς Lugd. B 1 (163 †) Berol. 362 Brit. 264 († s. I./II.) passim. (sed genet.: μισθοῦ καμήλου τᾴλαντα ῑ Berol. 21 II 14 passim.)

ἔχ⟨ε⟩ιν χρῆσιν ἔντοκον ἀργυρίου κεφαλαίου δραχμὰς κτλ. Berol. 290, 10 († 150) ἀπέχω [τὴν φ]έρνην τὰ τοῦ χρυσίου μναι[εῖα] Rain. 23, 18 (Tra. imp.) cf. 25, 28 († 136); 27, 17 († 190) Berol. 251, 6 († 81) 252, 6 († 98) passim.

ὁμολογῶ πεπρακέναι . . τόπους ((πε))τετειχεισμένους ἐνβατικοὺς πήχ⟨ε⟩εις πεντακοσίους Brit. 154, 20 († 68) cf. Par. 15 II 49: τό ἐπιβάλλον . . μέρος δ´ πήχεις γγ´ saepe.

Huc etiam pertinet: μισθώσασθαι ἐ[πὶ χ]ρόνον [ἔ]τη τρία Rain. 34, 6; 39, 9; Berol. 633, 8 († 221) Krebs: ἐτῶν τριῶν; cf. Ps. Lys. 2, 21 πεντήκοντα μυριάδας στρατιάν[1].

b) Etiam praeter numeros mensurasque accusativi appositi haud raro inveniuntur:

χρηματίσαι . . εἰς ἕκαστον τοὺς ὑπογεγραμμένους (pro τῶν ὑπογ.) F. P. II 4 (2) 9 (s. III. †) ὑπέταξα δὲ καὶ τὸ ἀνῆκον μέρο(ς) τῆς . . [ἀπο]φάσεως τὸ ἀντίγρ(αφον) Berol. 613, 8 (Ant. imp.) pro: τοῦ ἀνήκ. μέρ. τὸ ἀντίγρ. cf. πέμ⟨π⟩σον μοι τὴν αὐτὴν τὸ αντίγραφον 602, 9. (ἀπέχειν) χαλκᾶ· [Ἀφρο]δείτην, ἔσοπτρον, δίπτυχον, δίφρον, στάμνον, καὶ ξύλινα· ἐπιθήκην κτλ. Rain. 27, 10 († 190) pro χαλκῶν — ξυλίνων.

---

[1] Kuehn. Ausführl. Gramm. § 403, e.

Non multo differt: [οὓς] ἀπεγρ(αψάμην) καμήλους . . πέπρ[ακα] α Berol. 421, 3 († 160) cf. ἃ ἀπεγραψάμην πρόβατα ρδ . . . τὰ δὲ λοιπὰ [ἀ]πογράφομαι 133, 6 († 145) cf. 136, 6; saepe tamen occurrit ἀφ' ὧν ἀπεγραψάμην.

τρίβουσι χρυσὸν καὶ μόλιβον λιπίτα (= λεπίδα) ὡς ἄλευρα⟨ν⟩ pro: χρυσοῦ . . λεπίδα Lugd. X 6, 29 († s. III.).

c) Ut saepe genetivus accusativis iuxta positis, ita appositio praepositionibus excipitur[1]:

ὅ[ν] δεῖ ἕκαστος παρασχεῖν εἰς τὴν ἀπόμ[οιρα]ν pro simpl. acc. ἀπόμοιραν RL. 32, 8 (259 †).

ἐμίσθωσ[ε] . . τὰ ὑπάρχοντα ἐπὶ ἔτη δύο . . ἐπὶ τρίτωι μέρ⟨ε⟩ι Berol. 197, 11 († 18) pro: τὰ ὑπάρχοντα . . τὸ τρίτον μέρος, quae elocutio vice fungitur τῶν ἀπαρχόντων . . τὸ τρίτον μέρος.

τὸν δὲ μισθὸν ἕξει ἐν κριθ(ῆι) pro acc. κριθήν Brit. 131, 616 († 79) μναι[αῖα τρία ἐν κ]οσμαρ[ίοις] Rain. 27, 7 cf. 27, 17. 12; 24, 29 († 136) pro: κοσμάρια μναιαῖα τρία quae vox redit ad κοσμάρια μναιαίων τριῶν.

ἐξέκοψαν πλεῖστον τόπον ἐν ἀρούραις πέντε Berol. 72, 10. Viereckius ἐν ἀρούραις π. locum significare putat („Ortsbezeichnung"); sed vertendum esse patet: „everterunt locum maxima ex parte, iugera quinque" = ὡς ἀρούρας πέντε. cf. ὥστε εἶναι ἐν πράσει εἰς τὸ ια ἔτος μρ (conicio ἀρ(γυρίου) σδ' (= τάλ. σ δραχμ. δ') Par. 9, 27 (107—104 †) pro τὴν πρᾶσιν.

[κλή]ρου κατο[ικ]ικ[οῦ] ἀρούρας τρεῖς ἐν δυ[σὶ σφραγῖσι] Rain. 26, 11 († s. II.) ἀρούρας ἑπτὰ . . ἐν μιᾷ σφρ(αγῖδι) Brit. 314, 10 († 149); cf. Berol. 422, 12; 444, 7; 531 II 16; 571, 25; 644, 19; 657 II 31 III 4 saepe. Intellegendum esse videtur μίαν σφραγῖδα ἀρούρας ἑπτὰ i. e. μίαν σφρ. ἀρουρῶν ἑπτά. (recte Kenyon: „in one parcel.")

[δι]ῃρῆσθαι τὸν μ[ὲν] Πετεσοῦχον εἰς τὸ ἐπι[β]άλλον αὐ[τῷ μέρος] ἀρούρας πέντε Berol. 234, 8. 12 († 121) passim: pro acc. τὸ — μέρος.

ἀπέχω ἐκ προδόματος (pro acc. πρόδομα) τὴν τῶν ἐκφορίων τιμήν Berol. 526, 20; cf. 607, 18; 636, 20.

δεδωκέναι ἐν φέρνῃ . . . [τ]ὰς ὑπαρχούσας . . [ἀρούρας] Rain.

[1] cf. Schmid, Atticism. III p. 91 (ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα, quem locum Sophocles, greek lex. p. 24 hebraismum ducit).

24, 8 († 136) pro acc. φέρνην[1]; haud secus 27, 9 ἐ[ν τοῖς παραφ]έρνοις κιτὼν κροκώ[τι]νος κτλ. legendum videtur ἐν παραφέρνοις (pro acc. παραφέρνα) „als Paraph."; Wesselius: „unter den P."

ἔγραψα τί μετὰ τὸν θ[άνατο]ν ἀσφ[αλίσμ]ατα καὶ κατὰ δῶρον ἔχωι Berol. 248, 7 († s. II.) Conspicuum est κατὰ δῶρ. excipere accusativum ἀσφαλίσμ.

ἔσχον εἰς δάνειον (δραχμὰς) 171, 1 locis plur. acc. ἔσχ. δάνειον δραχμῶν.

Saepenumero εἰς λόγον τινός, quae vox praepositionis instar usurpatur, vice appositionis fungitur:

παρέσχεν μοι εἰς λόγον ἀρ⟨ρ⟩αβῶνος χρυσοῦ ὁλοκοττίνους δύο Rain. 19, 9 († 330) cf. 19, 16. pro acc.: ἀρραβῶνα. (Wesselius non apte vertit: „zum Zwecke eines Angelds.") cf. εἰς λόγον σιτονίου ἀργυρίου δραχμὰς διακωσίας sic (αὐτοῦ λαμβάνοντος) Brit. 306, 19 (145 †); 177, 23; 178, 22 († 145) 341, 8 (183 †); 343, 6 († 188) al.

§ 8.

De accusativo absoluto.

Ne a dialecto quidem communi accusativus vice genetivi absoluti positus alienus est:

οὐκ ἐξὸν αὐτῶι Taur. 8, 74 (118 †).

(ἀξιῶ σε προσαποδοῦναι) τὸν καθήκοντα ἔλαιον (= ἐλαίου) μετρητὴν καὶ κίκιος μετρητήν, μηθὲν ἀντιπεσόν Par. 30, 24 (162 †) „nulla re obstante"[2]; cf. pap. Dresd. v. 12; Lugd. D: μηδὲν ἀντιπεσόντα.

(ὁμολογεῖ Πτολεμαΐς) μηδένα κωλοίοντα sic [τὸν Μάρ]ωνα . . [μη]δ[ὲ] τὴν Πτολεμαΐδα μηδὲ τοὺς παρ' αὐτῆς [ἐν]καλεῖν „nullo obstante Maroni nec Ptolemaidem nec propinquos esse interseccuros Rain. 1, 18 sqq. († 84) cf. (ὁμολογεῖ Ταάπις)

---

[1] cf. ἐν φέρνῃ λαμβάνειν Pol. 28, 20, 9. ἐν δωρεᾷ διδόναι 6, 39, 15; 22, 5, 7 al. ἐν παρακαταθήκῃ διδόναι 5, 74, 5 ἐν παραδόσει ἔχειν τι 12, 6, 1 εἰς δωρεὰν τὰ λοιπὰ συνθείς 28, 22, 3 Krebs, de praep. Pol. p. 74; 109. cf. Viereck serm. gr. p. 63 sq.

[2] edit: μετρητήν. Μηδὲν ἀντιπεσόν σοι γίνοιτο. ἀνθ' ὧν πρὸς τὸ θεῖον ὁσίως διάκεισαι . . χάρις, μορφὴ κτλ. Sed secund. exempl. Dresd. et Lugd. D interpungendum videtur: Σοὶ (δὲ) γίνοιτο, ἀνθ' ὧν κτλ.

μηδένα κωλύοντα . . μηδὲ αὐτοὺς ὁμολογοῦντας . . ἐνκαλεῖν Rain. 4, 21 sqq. († 53).

ἐξὸν ἑτέροις μεταμισθοῦν Rain. 39, 25 († 266).

§ 9.

De accusativo rubricarum.

Tituli vel rubricae, quae casu nominativo inscribi solent, ut ἀπογραφὴ ἀρχω[νῶν] RL. 14, 1 († 259) rarius accusativo occurrunt:

Ἀχό[λ]πει τοῦ Ἀλκέτου τῶν ἀπὸ τῆς [Ἀ]σίας αἰχμαλώτων. Κλ(ῆρον) τὸν ἀνειλημμένον εἰς τὸ βα(σιλικὸν) μετὰ τὸν σπόρον τοῦ δ' ἔτους περὶ Ψιναρψένησιν. Ἀνενήνοχεν ἐφ' ἡμᾶς Ἀπολλώνιος . . συγγραφὴν κτλ. F. P. II 29 (b) 2 sqq.; (c) 4; (d) 5 (220 †) passim. Mahaffius, qui post Ψιναρψένησιν non distinguit: „The difficulties, inquit, are the government of the accusative κλ(ῆρον)“ vertitque: „(as regards) the land-lot, which has brought up to us etc.“ Non dubito quin κλῆρον κτλ. sit rubrica, qua quid libello continetur, summatim breviterque describatur. Neque enim alia desunt huius rei exempla: τὴν ἔντευξιν τὴν Δωρίωνος Brit. 26, 1. 9 (162 †) τὸν λόγον τῶν χαλκῶν Lugd. C III 1 (162 †) τῶν διδυμῶν λόγον. ib. C IV 1 τὸν λόγον τῶν ἀταστιτῶν. ib. S 3, 25 (164 †) τὸν λόγον τῶν κιστῶν Θεογίτωνι. Par. 55 bis 32 (159 †) τάφους Φεβάλκου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ sic, fortasse αὐτοῖ⟨ς⟩ vid. infra tract. de -ς finali. Par. 5, 5, 5 saepe. τάξιν λαογραφῶν· κόλ(λημα) δ. Brit. 182 b 2 (162—175 †); non est opus cum Kenyone mutare: κατὰ τάξιν λαογραφῶν κόλλημα δ.

§ 10.

De accusativo rationum et catalogorum.

Raro in indicibus nominum personalium accusativus inconcinne alios casus sequitur:

Νεχολὺς καὶ τὸν ἄν(δρα) καὶ υἱούς Par. 5, 48, 2 (114 †).

Σεμμινὶς καὶ τὸν ἄνδ(ρα) καὶ οἱ υἱοί Par. 5, 26, 3; cf. 5, 24, 10; 5, 30, 9; 5, 31, 2 al. cum sescenties καὶ ἡ γυνὴ καὶ οἱ υἱοὶ sim. legatur.

εἰσὶν οἱ ἀναγεγρ(αμμένοι)· Σαραπᾶς δοῦλ(ος). Ἡρακλείδης καὶ τοὺς εἰς γ ἔτος Brit. 261, 38—57.

Παθερμοῦθις Ἀνίκου; sequitur accusat. Θάνευτιν Τιθοεναθήμεως 324, 5—7 († 161)[1].

Σιναρχήβεως ἀρτάβαι ργγ′ Berol. 553 A II 9 sed Τέρτον ἀρτάβαι πε ib. 553 A II 10; cf. 557 II 6. 11.

b) Saepius res rationibus insertae, licet alii casus praecedant, accusativo licentius usurpantur.

ἃ τιμῶμαι . . σκαφείου δραχμὰς ιδ χιθῶνα δραχμὰς γ F. P. II p. 33 v. 5 (s. III. †) ἀπέχ⟨ε⟩ι παρ' ἐμοῦ τιμῆς ὀθόνια β δραχμὰς ͵βσ καὶ κιθῶνας β δραχμὰς ψ Par. 52, 3 sqq. (c. 160 †).

κίκι κοτύλας ιε Par. 55, 21 passim. (pro κίκιος κοτ. Lugd. T 2 passim).

ἄρτοι δραχμὰς ιε, σίτον δρ. ροε, νίτρου δρ. ι παπύρους δρ. ν Par. 55 bis 23 sqq. (c. 160 †).

γ(ίνονται) παπύρους τιμὴν δρ. υξ ib. 56 rect. 5 pro: πάπύρων τιμῆς δραχμαί.

ἀπέχει ἐνέχυρα ὀθόνια β (pro ὀθονίων) ἀργυρίου δρ. β Par. 57 II 18 (c. 160 †).

ῥοιὰς δρ. ι ἄρτους καθαρούς ζύτον (= ζύθον) Lugd. C IV 4 sqq.

[πα]πύ[ρ]ους Lugd. S 8 (c. 160 †).

λόγος ἀνηλώματος σπερμ(άτων) πυροῦ ἀρτάβας υλη γ′κ′ο′ (438 $^1/_3$ $^1/_{24}$) Brit. 254, 1 sqq. († 133); accusativum passim legendum esse patet ex v. 91: κριθ(ῆς) ὁ(μοίως) ἀρτάβας γβ′ (3$^1/_2$) cf. 254, 92. supplend. μεμετρήμεθα.

Itaque aliis quoque locis similibus accusativus legendus erit ut:

Αἰθιόπους Ὀρσεν[ούφ]εως δημοσίου πυροῦ ἀρτάβας εβ′ (5$^1/_2$) Brit. 188, 26 sqq. passim († s. III.).

Ἀνουβίων Πετεσούχου πυροῦ ἀρτάβας κε β′ (25$^1/_2$); 256 d 16 sqq. saepe († 15) sc. ἀπέχει.

ὑπὲρ Σοκνοπαίου δημ(οσίου) πυροῦ ἀρτάβας εἴκοσι πένται sic 180, 2 sqq. († 228) passim.

c) Pretii numeros consentaneum est ubique accusativo legendos esse, ubi ἀπέχω, (δ)έδωκα, διέγραψα sim. supplendum est:

Ἐπιμάχου ὁμοίως ἄλλας δραχμὰς δ (sc. ἀπέχω) Brit. 131, 464. 539. 542. 544. 551. 559 pass. († 79).

---

[1] Nescio an h. l. -ν et -ς finalis sint confusae (cf. infra tract. de -ς fin.).

γ′′ (ἔτους τρίτου) Θὼθ α Γεμέλλα ὑπὲρ γερδ(ίου) δραχμὰς δ Τῦβι δραχμὰς τέσσαρες (sc. ἔδωκα) Brit. 203 († s. II./III.). τὰς λοιπ(ὰς) δραχμὰς κ (sc. ἀπέχω) Berol. (362)[1] 2 († 215).

Itaque praecedente nominis proprii casu nominativo semper accusativus numerorum legendus est:

Τέλος καμήλ(ων) ιη ἔτους· Παβοῦς Οννώφρους α (ἑνὸς) ια (δραχμάς) Brit. 468, 1 sqq. († s. II.) (sc. διέγραψε cf. 319, 5 aliique loci multi.)

Similiter in catalogis exactorum:

Πάεις Σαταβοῦτος δραχμὰς ν sc. πράττεται vel διέγρ(αψεν). Brit. 474, 7 sqq. passim († 199).

In tributorum denique catalogis quibusvis drachmae casu accusativo scriptae esse putandae sunt:

Ἐσοῦρις Σισώγ(εως) ποιμὴν μη(τρὸς) Νεβθέμπεως δραχμὰς γ τετρώβολον Brit. 254, 27 († s. II.) passim. cf. 264 († s. I./II.); 156 († 208); 379 († s. II.) Berol. 9 aliis locis passim.

§ 11.

De accusativo temporis.

a) Notandis temporis spatiis, quamdiu quid fiat, accusativum plerumque usurpari notum est[1]:

[π]αρα[σφρα]γιζέσθωσαν τὰ ὄργανα τὸν ἀργὸν τ[οῦ χρό]νου RL. 46, 12; 47, 4 (259 †) „in tempus otii."

ἵνα μὴ τὸν πλείω χρόνον καταφθείρωμα[ι] F. P. II 12 (2) 12 (240 †).

τὰς κε ἡμέρας γε εἰργασμένοι εἰσιν (sic Revillout, Mélanges p. 391) F. P. II 4 (9) 7 cf. 17 (3) 5.

τὰς ἐπαγομένας ἡμέρας ε οὐκ ⟨ε⟩ἰλήφασι Brit. 18, 2. 14. 24; 18 b 2. 4; 35, 14 (sed 18, 8: ταῖς ἐπαγ. ἡμέραις).

(ἔδει σε) πρὸς ἡμᾶς παραβαλεῖν ὥρ[ας] μόριον. F. P. II 13 (5) 4 (255 †).

ὄντων ἐν κατοχῇ ἔτος ἤδη δέκατον Vat. B 3; C 4; D 4; Brit. 21, 3; 35, 4; Lugd. B 2, 1; D 1, 3 (162 †) Par. 30, 4; 36, 4; 37, 3; 38, 4 (162 †).

τὸν δὲ λοιπὸν χρόνον οὐκ ἐξετίθεσαν Par. 26, 1, 16 (163 †) cf. Lugd. B 1, 19;

---

[1] K. Gerth Ausführlich. Gramm. § 410; Krueg. Griech. Sprachl. 5 § 46.

τοῦ ὑπηρετήσαντος τὸν τοσοῦτον . . χρόνον Berol. 180, 14 († s. II./III.).

εἴργ(ασται) ὑ(πὲρ) α(ὐτοῦ) τοῦ α(ὐτοῦ) κα ἔτους Παῦ(νι) ια ιε ἡ(μέρας) (a Pauni XI. usque XV.) 593, 4 († 158) cf. πεντ[α]ετῆ χρό[ν]ον ἀνα[παύσε]ως 180, 4 († s. II./III.) 417, 24 († s. III.); Brit. 413, 13.

Raro aetate posteriore praepositio ἐπὶ praemittitur: ἐγεώργησας . . ἐπ' ἔτος η' Berol. 408, 14 († 307).
μὴ κατασχῇς οὖν αὐτοὺς διὰ ἄλλην ἡμέραν Brit. 243, 18 († 346).

b) Si vero futurum est temporis spatium notandum, praepositio ἐπὶ c. acc. usurpari solet[1]:

βούλομαι μισθώσασθαι ἐ[πὶ χ]ρόνον [ἔ]τη τρία Rain. 34, 6 (s. II.) . . ἐπὶ χρόνον ἔτη τέσσαρα 38, 11; cf. 39, 9 (266 †); Berol. 667, 6 († 222) 633, 8 († 221) ἐπὶ χρόνον ἔτη τρία.

Apparet igitur hunc locum non esse mendosum, quo Krebs, genetivum ἐτῶν τριῶν scribi opertere existimat. Eadem elocutio esse videtur atque μισθώσασθ[α]ι ἐπ' ἔτη τρία Berol. 407, 7 († s. III.) cf. Brit. 163, 6 († 88); 216, 12 († 94) 168, 5 († 162); 335, 10 († 167); Berol. 661, 6 (μισθώσασθαι) αφ' ων (leg. ἐφ' ὃν) μέν⟨ε⟩ι ἡ γεωργία χρό[νον].

Offendit igitur, quod Brit. 286, 10 († 88) simplex accusativus occurrit: μισθώσ[α]σθαι . . μόνον τὸ ἐνεστ[ὸ]ς ὄ[γ]δο-[ο]υν sic ἔτος, cum alioquin legatur πρὸς μόνον τὸ ἐνεστὸ[ς κ]α ἔτος Brit. 350, 8; cf. 314, 6 († 149); 216, 12 († 94). Berol. 237, 3 († 165); 526, 10 († 86) ἀπὸ τῆς ἐνεστώσης ἡμέρας ἐπὶ τὸν ἅπαντα χρόνον Berol. 350, 4. 10. 19 (Tra. imp.) cf. I. Ros. 36. 43. RL. 57, 1; Taur. 3, 19.

ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον Berol. 282, 5. 32 (M. Aur. imp.) cf. Brit. 154, 5. 19 († 68) I. Eg. 125.

οὗτοι λόγοι . . λέ[γον]ται ἐπὶ τὰς γ' ἡμέρας Lugd. V 2, 3 „per tres dies". Non est cum Leemansio mutandum ἐπὶ τῆς γ' ἡμ. cf. V 2, 39; X 4, 14; 9, 35 († s. III./IV.); W 3, 32. ποίει ἐπὶ ἡμέρας β Brit. 121, 527 († s. III./IV.).

c) Raro accusativus invenitur ad indicandum, quando quid factum sit, ut.
Παχὼν ι, ἣν ἔδωκα Δημητρίῳ ὀθόνια Par. 53, 41 (c. 160 †).
αὐτῇ ἣν κατέβην ἡμέραν Berol. 435, 8 († II./III.).

---

[1] Kuehn, Ausführl. Gram. § 410 adn. 12.

Quamquam loco priore nescio an legendum sit Παχὼν ι ἧ((ν)) ἔδωκα κτλ. (cf. infra tract. de -ν finali), altero loco re vera accusativus vice dativi fungi censendus est, ut Lugd. W 3, 27; 15, 34 († s. III.): ἐλθὼν οὖν ἐπὶ τὴν ἡμέραν τὸ μεσονύκτιον. Iam Exod. IX 18 dativus accusativo locum dedit: ἐγὼ ὕω ταύτην τὴν ὥραν αὔριον χάλαζαν cf. Io. IV 52. Qui dicendi modus in nova graecitate usitatissimus est; vid. Hatzid. l. c. p. 226.

Loco autem Par. 22, 12 (164 †): ἐπεὶ καὶ τὸ ς ἔτος εἰλήφασιν temporis spatium cogitatur: „per annum VI."

Berol. 664, 12 (s. I †) ἐμβῆναι σὺν αὐτῇ τὰ περὶ ἔσχατα τοῦ Μ[ε]χεὶρ ἢ τὰ μέσα τοῦ Φαμενὼθ non dubito quin transponendum sit περὶ τὰ ἔσχατα κτλ.

d) Ab accusativo temporalis spatii haud multo distat ille, quo quotum quid fiat indicetur:

[ἐφ'] ἱερέως Ἀπολλωνίδου τοῦ Μοσχίωνος τὸ β ἔτος F. P. I 15, 8 (237 †) cf. 15, 10; 17 (3) 3;

κανηφόρου . . Μενεκρατείας τῆς Φιλάμμωνος τὸ β ἔτος 14, 4 (237 †).

δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ δεύτερον (ἔτος) I. Eg. 20, 1.

Iterati consulatus numerus legitime casu accusativo indicatur ad verbum ὑπατεύοντος vel ὑπάτων relatus. Unde explicatur, quod legimus:

ὑπατείας τῶν δεσποτῶν ἡμῶν Κονσταντίνου καὶ Λικιννιανοῦ Σεβαστῶν τὸ γ' (ἔτος) Berol. 409, 13 († 313); cf. 586, 20; 408, 19; 411, 9 al.

Huc etiam pertinent τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον κτλ.

τὸ τρίτον εἶδον Πτολεμαῖον Par. 50, 5. 17. 2 (160 †).

ἐγέλασε τὸ πέμπτον Lugd. W 5, 5 († s. III.) cf. W 5, 3. 20. 25; 11, 34 al.

e) Neque alienus est accusativus temporis distributivus, cum spatii notio insit:

κατ[εργ]αζέ[σθ]ωσαν δὲ μὴ ἔλασσον τὴν ἡμέραν RL. 46, 14 (259 †).

μετρητὴν ἕνα τὸν ἐνιαυτόν, Brit. 22, 9 (164 †).

(ὁμολογεῖ ἔχειν) τὴν ἡμέραν οἴνου κ(οτύλην) αβ', ἐλαίου κ(οτύλην) αβ' ($1^1/_2$), ἡμερῶν δὲ ε ἐλαίου κ. ζβ', οἴνου κ. ζβ' F. P. II 25 (b) 14 sq.; cum genetivus ἡμερῶν sequatur, τῆς ἡμέρας exspectares; ἄρτους ς τὴν ἡμέραν Brit. 18, 26 (161 †).

τόκου . . τριωβο[λιαίο]υ τῆς μνᾶς τὸν μῆνα ἕκαστον Berol. 189, 7 († 8) τόκου δρα[χμιαίο]υ τῇ [μ]νᾶ τὸν μῆνα ἕκαστον Rain. 15, 14 († 149); 16, 20 († 163).

Saepius praepositio κατὰ vel παρὰ sim. usurpatur:
[κα]τὰ μῆνα δρ[α]χμαὶ ἑκατόν RL. 12, 17 (259 †) passim. παρ' ἕκαστα λογείας ποιεῖται Brit. 342, 15 († 185) παρ' ἕκαστα βουλόμενος ἁ[ν]αρπάσαι Berol. 291, 12.
κατ' ἔτος ἕκαστον Rain. 31, 14 († s. II.) καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν Rain. 43, 5 († s. III./IV.) καθ' ἑκάστην ἡμέραν Brit. 190, 7 († s. III.) saepe.

Genetivus igitur τοῦ ἐνιαυτοῦ simil. magis magisque accusativo necnon praepositionibus loco motus esse videtur. In Atticis inscriptionibus semel tantum τὸν ἐνιαυτὸν CIA. II 1055, 1 sqq. († 345). pro genetivo τοῦ ἐνιαυτοῦ inveniri testis est Meisterhans[1].

f) Adverbiorum instar constat saepe accusativum temporis usurpari[2]:
τὴν ταχίστην F. P. II 4 (9) 10; 14 (2) 2; (s. III. †) αὐθήμερο[ν] RL. 20, 9; 26, 15 (259 †).
διατρίψας νύκτα καὶ ἡμέραν 23 (1) 4.
τὸ τηνικαῦτα tum Vat. E 22 (175 †); Par. 63, 7, 15. τὸ πλεῖστον Par. 63, 8 (165 †) τὸ παλαιόν Brit. 130, 1 († s. I./II.) τὸ μὲν πρῶτον Berol. 665, 9 τὸ πρὶν 462, 11; 472, 14 († s. II.) τὰ νῦν 486, 11, 11 († s. II./III.) τοῦτο τὸ ἅπαξ 511, 11 († s. II./III.) τὸ τρίτον Lugd. W 4, 46; 5, 3. 5. 20. 25 († s. III.)

Nec raro praepositiones accedunt:
κατὰ [τὸ] παρὸν ἐπισχόντες Wilck. Act. VIII 13 ἐπὶ τοῦ παρόντος XII 9; Brit. 45, 22 (160 †) ἐν δὲ τῷ μεταξύ, Par. 13, 15 (157 †) εἰς τὸ λοιπόν 29, 21 (160 †) ἐπὶ τέλει . . δοὺς demum Brit. 196, 3 († 138—161) ἐν τάχ⟨ε⟩ι Brit. 414, 30 († 346); 413, 19 († 346) cf. τὰ περὶ ἔσχατα (leg. περὶ τὰ ἔσχατα) τοῦ Μ[ε]χεὶρ ἢ τὰ μέσα τοῦ Φαμενὼθ Berol. 664, 12.

g) Tempus ex Romanorum fastis indicatum transferendo non mutatur:
πρίδιε νό[ν]ας Αὐγο[ύσ]τας ὅ ἐστιν Μεσορὴ ια ἐν πρινκε[π]ίοις in principiis Berol. 140 [2] 8 († 150).

---

[1] cf. Meisterh. Gramm. d. att. Inschr. p. 166, 7.
[2] Herm. ad Viger. 70, 6, 26; K. Gerth l. c. § 410 adn. 15.

Ad notandum intra quod tempus aliquid fiat, ἐν praepositionem usurpari solere in genetivo tractando videbimus.

§ 12.

De accusativo loco nom. c. infin. posito.

Libuit in dialecto volgata imprimis in contractibus, quamquam infinitivo idem subicitur atque verbo finito, accusativo cum infinitivo uti [1]:
πέπεισμαι ῥαδίως με τῷ βασιλεῖ συσαθήσεσθαι F. P. I p. 80 v. 4 (s. III †) οἴομαι ἀριθμεῖν με λέγων Lugd. C 2, 19 cf. ᾤμην με ἐν Ἀλεξανδρείᾳ με εἶναι Par. 51, 29 (160 †).
ὁμολογεῖ Στοτοῆτις . . [ἔ]χ[ε]ιν τὸν ὁμολογοῦντα κτλ. Berol. 251, 2 († 81) ὁμολογοῦσι . . μεμισθωκέναι αὐτῶι τούς ὁμολογοῦντες (= -τας) 526, 10 (86 †) cf. 394, 4 († 137); 514, 5; 527, 11; 445, 2—5; 446, 2—4 († 159) 472 I 16 II 10; 667, 5 († 222); 409, 5; 153, 5; 290, 9; 282, 36 († 180); 240, 5; 243, 1—8; 350, 2—4. ὁμολογεῖ Ἰσίδ[ωρος] . . . ἔχειν τὸν Ἰσίδωρον Rain. 27, 5 († 190); cf. 29, 13 († 184); 4, 23. 25; 21, 10; 22, 4 (Tra. imp.).
vel accusativus et nomin. iuxta ponuntur: ὁμολογεῖ Ταᾶπις . . ἀπέχειν τὴν ὁμολογοῦσαν Ταᾶπιν καὶ ὁ ταύτης υἱός Rain. 4, 13 († 52) ὁμολογῶι παρακεχωρηκέναι (1, 24) . . — καὶ ἐπιτετέλεκα — (1, 27) καὶ ἀπέχειν (1, 28) . . θεμένους συμβόλαιον 1, 30 fortasse etiam 1, 14 sic legendum est θεμ[ένους συμ]βόλαιων pro θεμ[ένων συμ]βολαίων (Wesselius).
ὁμολογεῖ [Σ]εγᾶθις . . καὶ . . Θασῆς . . ἡ μὲν Σεγᾶθις πεπρακέναι . . καὶ ἀπέχειν τὴν Σεγᾶθιν κτλ. Berol. 193, 3 sqq. († 136) cf. 234, 12 sqq.
πειρῶ δὲ εἶναι τὴν θεόν . . Lugd. V 9, 28.

§ 13.

De accusativo ἀνακολούθῳ.

a) Saepe inconcinne imprimis participiorum casus genetivus et dativus accusativo cedunt [2]:

---

[1] Kuehn. Ausführl. Gram. § 476; A. Krueg. qu. gram. III § 147 sq.

[2] K. Gerth Ausführl. Gram. § 412, 3; Kuehn. Ausführl. Gram. § 495; Matth. Gram. § 563, 3; Meisterh. l. c. p. 166.

εἴη μέμ μοι ὑγιαίνοντα αὐτὸν [τὰ ἐμαυτοῦ διοικε]ῖν F. P. I 12, 4; 19, 24 (255 †); 15, 5; (237 †); 14, 8.
ἵνα μὴ συμβῆι μοι καὶ ἐν τῆι φυλακῆι καταφθαρῆναι μὴ ἀναπληρώσαντα F. P. II 19 (2) 8 (240 †).
εἶπα αὐτῷ μὴ ἐμὲ ἀξιοῦν, ἀλλὰ δόξαντα . . παραγίνεσθαι. Par. 49, 15 ἐπιταθέντος καὶ μόνον ἀποδιδόμενον Brit. 41 verso θυγ[α]τρίου Ταθήμιος συνδιατρί((χ))βοντος ἐν τῶι ἱερῶι, διαιτώμενον sic δὲ καὶ Brit. 24, 6 (162 †)[1] δεόμεθά σου . . καὶ ἐν τούτοις βοηθὸν γενόμενον προσκαλέσασθαι Lugd. E 24 (162 †) δέομαι ὑμῶν ἐμβλεύσαντας (-υσ- (vs) = ψ) Brit. 23, 14 συνέστησά σοι . . φροντιοῦντά μου Berol. 300, 3 († 148) ποίησόν μοι κυβεύοντα νικῆσαι Brit. 121, 424 († s. III./IV.); cf. 239, 4 († 346)
συγχρηματίζειν μοι πιπράσκουσαν Rain. 19, 19 († 330) δίωκε λέγοντα 121, 470[2].

b) Non huc pertinet, quod rescriptis magistratuum (χρηματισμοί) subicitur:
Μέννίδει· ἐπισκεψάμενον . . ἀποδοῦναι Brit. 20, 25; 17, 6. 24. 43 (162 †).

c) Neglegentiae prorsus tribuendi videntur loci, ut Γάιος ἔχων τὸ ἰατρεῖον . . διομνύοντα Berl. 266, 11 († 130) τῶν καὶ ἐνγυομέ[νο]υς 235, 14 (s. II †) δίωκε λέγοντα Brit. 121, 470[2] Ἀθηνόδωρος λεγόμενος ὄντα ὑπὸ τὴν σὴν φροντίδα Brit. 411, 10 († 346) αὐτῆς δὲ τῆς Θαισαρίου [παρ]εχομένην Rain. 27, 14.

d) Nec minus vitiose nominum appellativorum casus in eadem sententia mutantur: μεμνημένον τῆς φιλίας, ὁμοίως δὲ και τὴν . . ὁμοιότητα Par. 63, 8. 19 (165 †) Δημητρίου [τοῦ] ἀρχισωματοφύλακος καὶ γραμματέα Brit. 23, 94 (158 †) [τῆς] Καίσαρος κρατήσεως θεοῦ υἱ[ό]ν Berol. 174, 1 († 7) τῆς ὑπαρχούσης αὐτῇ ἑτέραν οἰκίαν καινήν 183, 16 († 85) ἐπιτυχόντες . . τῆς Ῥωμαίων πολιτείας καὶ ἐπιγαμίαν (-ς et -ν confunduntur) 113, 3 († 143) cf. τῆς κατ' ἐμοῦ ἐπηρίαν 340, 21 († 149)
πα[ρὰ Πανε]φρέμμεω[ς ἱ]ερέα Berol. 78, 4 († 143) τῷ καὶ

---

[1] Quod Peyron proponit δι' αἰτουμένων minus aptum videtur, praesertim cum iterum δὲ sequatur συναγούγης δέ.

[2] Accusativus participii in media graecitate indeclinabilis (-οντα) iam hac aetate praeparari videtur; cf. Hatzid. l. c. p. 143.

Σωσικράτη ... υἱὸν Μύσθου Rain. 14, 11 († 166) ἀντίγρ(αφα) ἐπιστολῶν δύο, μειᾶς μὲν Σκουτίῳ .. τὴν δὲ ἑτέραν σου Berol. 194, 15 († 177) τῶ(ν) ὑπαρχόν(των μοι) τρίτον [μ]έρος αὐλ[ῆς καὶ ἄρουρ]αν (-ν et -ς confund.) 446, 22. 6 († 159); 349, 8; 644, 20 ἀπὸ κώμης Διονυσιάδα Rain. 38, 5 († 263).

Imprimis numeri, quibus idem saepe accidere supra vidimus (§ 7a) in ipso genetivi absoluti ambitu accusativo apponuntur: ἐκφορίου τοῦ παντὸς .. ἀρτάβην μίαν Berol. 644, 20 († 69) ὀφειλομένων .. δραχμάς ἑπτακοσίας (114)[1] 19 ἐκφορίου ἀποτάκτου ἀρτάβας πέντε Rain. 36, 10 († 225) φόρον ἑκάστης ἀρούρας ἀρτάβας δύο Berol. 349, 8; cf. Rain. 35, 10 († 216)[1] ταλάντων τρία ἥμισυ Par. 58, 5 (160 †).

e) Haud raro accusativus non dubium est quin -ν finali false additae litterae debeatur:

σοι γίνοιτο ἐπαφροδισία((ν)) χάρις, μορφή, εὐημερία((ι)) Par. 30, 28 (160 †) recte legitur ἐπαφροδισία Dresd. 14 Lugd. D 24. καθημένη((ν)) καὶ οὐ κινοῦσα Par. 50, 12 († 160) ἐπὶ κώμη((ν)) Καρανίδι Berol. 647, 3 († 130)[2] fort. etiam ἀκολούθ(ως) τῷ μεταδοθέντι μοι ἀπαιτησίμο((ν)) Berol. 259, 3 († II./III.) ᾠὸν οἶνο((ν)) ἀνακόψας Brit. 121, 182 († III./IV.)

Alia exempla vid. in tract. de -ν finali.

Interdum -ν partes -ς finalis suscepisse videtur, ut genetivus accusativi formam induisse videatur:

σοῦ δὲ προσδεηθέντος τῆς παρὰ Δωρίων[ος] τοῦ ἀντιγραφέως πρὸς ταῦτα ἀναφοράν (pro ἀναφορᾶς) Brit. 20, 8 (163 †) cf. infra tractatus de -ς finali.

§ 14.

a) Hoc loco liceat alia afferre exempla accusativi a rudibus litterarum mendose usurpati:

τὴν ἐπιστολὴν ἐδόθη εἰς ἀνάγνωσιν Brit. 23, 125 (s. II †) (= ἡ ἐπιστ.) ταύτην τὴν ἐπιστολὴν ἐγράφη Par. 18, 13 (c. †) (= ἡ ἐπιστ.) κομψῶς ἔχω καὶ τὸν ἵππον μου καὶ Μέλας (pro ὁ ἵππος) 18, 4 ἠρώτησεν εἴ τινα ἀπόδειξιν παράκειται Par. 15, 35 (200 †) fort. ἀποδείξ⟨ε⟩ι, nisi forte εἰς ἀπόδειξιν legendum est ἐπεὶ οὖν κεχρημάτισται εἰς ἡμᾶς ὄλυραν Par.

---

[1] Recte fortasse Witkowski supplevit Vat. C 5 († s. II.) τῶν ὀφειλομένων .. ἀρ(τάβας) ρξ.

[2] Audacius Wilcken conicit ἐν κώμῃ.

27, 15 sed nescio an qui scripsit nominativum voluerit ὄλυρα((ν)). ὧν τὰ μέτρα καὶ τὰς γειτνίας διὰ τῶν προκλητικῶν τέτακται Rain. 4, 10 († 52) [1] τὰ συνκυρο⟨ῦ⟩ντα . . . ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ τῶν πήχη (i. e. πῆχυ⟨μ⟩) μίαν ἢ ὅσων ἐὰν ὦσι 4, 10 sq. Wesselius proponit: ἐπ' ἀμφότερα δὲ πήχεως μιᾶς ἢ ὅσων ἐὰν ᾖ. Mensuras saepe accusativo apponi supra vidimus.

παρακε[χωρη]κέναι . . ἥμισυ μέρος, ὅ[ἐστιν ἀρούρ]ας δύο ὄγδοον Rain. 6, 9 († 238); cf. ib. 90, 18. Plerumque ὅ ἐστιν nominativus sequitur (cf. Rain. 21, 16; 27, 7; 24, 5); sed aetate posteriore ut τοῦτ' ἔστι mera particula facta esse haec vox videtur „nempe“ (cf. Brit. 98, 53 ὁ πρῶτος κλῆρος ὅ εστιν Ἀγαθὸς Δαίμων).

Iam ἀρούρας ὅσας ἐὰν ὦσι stud. Vind. VII. pap. Berol. M I v. 12 ὅσας patet false accusativo ἀρούρας assimulatum esse relativum.

ἐβαστάχθη ἀπ' αὐτῶν ὄνους τέσσαρες τοὺς καλλίστους, λευκοὺς μὲν δύο, τοὺς δὲ ἄλλους μέλανας Berol. 46, 11 († 193)

ἐξ ὧν ἔχω σε (pro παρὰ σοῦ Krebs) 635, 2 († 139) ὧν γεωργεῖτοι ἀρούρας ἕξ 166, 6 († 151) [2] τὴν δὲ ἄσφάλειαν [ταύ]τη[ν ἐγ]ράφη 419, 16 († 277) φόρου, οὗ ἑ[νο]ύσιος (= -ως) ἐπεδεξάμην, ἀκίνδυνα παντὸς κινδύνου καὶ ἀνυπόλογα sic ὑπολόγου ἑκάστης ἀρούρης ἀνὰ πυροῦ ἀρτάβας πέντε. Rain. 41, 16 († 305); 40, 15 († 301) σάκκος, ἐν ὧι ὀθόνια ὑ(ά)λας κτλ. σακκοπήρα, ἐν ἧι μάχαι(ραι) λυχνίαν κτλ. Brit. 402 verso 11 sqq. legendum videtur ὕαλος, λυχνία((ν)).

b) Multae inveniuntur nominum III. declin. formae, quae re vera accusativi habendae sint:

κ[ατα]τρίβων χιτῶνες (= χιτῶνας) F. P. II 32 (1) 22 (s. III. †) ὤμην δύω γυναῖκες καθημένας Par. 50, 21 (160 †) τοὺς λέγοντες ib. 47 verso (160 †) τοὺς ἐνέγκαντες Par. 60 bis 22 ἄσπάζεται ἡμᾶς (= ὑμᾶς) Μέλας πάντες Par. 18, 15 (c. †) cf. Berol. 276, 25. 26 σινδόνες (acc.) Par. 53, 4. 7. 13; 54, 4 (c. 162 †) cf. σινδόνας Par. 53, 11. 15; 54, 7. 8. 16. δραχμὰς τέσσαρες Lugd. O 25 cf. δραχμὰς [ε]ἴκ[ο]σι τέσσαρες Berol.

---

[1] Wesselius: αἱ γειτνίαι; at nescio an τέτακται medium sit existimandum: „quorum mensuras vicinosque (Taapis) venum dando indicavit“. τέτακται saepe genere medio occurrit, ut τέτακται ὁ δεῖνα ἐπὶ τὴν ἐν Ἑρμοῦ πόλει τράπεζαν τέλος ὠνῆς; passim.

[2] constructio impersonalis videtur.

532, 22 cf. ib. 238, 9 († s. II.) 373, 8 († 148); 518, 12. 14. 15 sqq. († 219); 624, 26 ἀρούρας τέσσαρες Berol. 177, 4 († 47); 238, 4. 9; 591, 20 († 57) τοὺς ὑπογεγραμμένους ὄντες ib. 283, 4 (M. Aur.) τούς ὁμολογοῦντες ib. 526, 10 († 86) ἀπηγορευομένου στρατ[ιώταις γαμεῖν] γυναῖκες ib. (114)[2] 2 († 134) πάντες τοὺς φιλοῦντάς σε 27, 18 τοὺς ἐν οἴκῳ πάντες 33, 19; 625 verso τοὺς ἑπτὰ στατῆρες 38, 25 παραστῆσαι αὐτοὺς λ[έγ]οντες Brit. 342, 12 († 185) εὐχομένη ἡμᾶς (= ὑμᾶς) ὑγιαίνοντες ἀπολαβεῖν Berol. 332, 5 († s. II./III.)[1] cf. τοὺς μῆνες CIG. 5465; 5875a 1; 9137 pass; alia exempla v. Hatzid. l. c. p. 139.

Quae cum ita sint, mirum est quod Schweizer (Gramm. d. perg. Inschr. § 24) in Schmidum (Atticism. IV 683; Goett. Gel. Anz. 1895, 39) invectus negat attenuata vocali accusativum nominativi formam usurpasse contenditque loco Berol. 27, 18: ἀσπάζομαι τὴν συμβιόν σου πολλὰ καὶ Σερῆνον καῖ πάντες τοὺς φιλοῦντας σε κατ' ὄνομα nominativum esse habendum vocabulum πάντες. Recte Hatzidakis iam antiquitus monet (l. c. p. 29) accusativi III. decl. nonnullas formas nominativo esse assimulatas, ut τοὺς βασιλεῖς, μείζους cf. πλείονερ, χάριτερ (acc.) in inscr. Damocratis Coll. 1172; τοὺς ἐλάσσονες alia v. G. Meyer § 365; Dieter. Byz. Arch. I p. 156. Quam analogiam secuta sunt postea τὰς τιμὲς: αἱ τιμὲς sim. et novissimis temporibus τοὺς καλοὶ sim; cf. Hatzid. l. c. p. 29; 379.

c) Ut accusativus plur. III. declinationis formam nominativi usurpare coepit, ita non mirandum est quod nonnunquam nominativo falso accusativi forma data est, ut ἐνωικοδομηκότας τὰς θύρας προσωικοδομήκασιν F. P. II 12 (1) 12 (240 †) Κέλερ καὶ οἱ αὐτοῦ πάντας sic Berol. 615, 15. 14 († s. II.).

§ 15.

De forma accusativi vices nominativi gerente.

Plurimorum vocabulorum notum est nominativum ab accusativi forma esse promptam, ut ἡ ψικρότητα (ψυχρότης) Gl. Laod. p. 183 ἡ αἶγα, ἡ γλαῦκα,

---

[1] Mayser, Gramm. d. griech. Papyri aus d. Ptolemäerzeit § 5 I, 2.

ἡ φρίκα cf. Lob. parall. 167 sq. ἡ Τίρυνθα Scylax peripl. 19 [1]. Iam temporibus Alexandrinis occurrit: ἡ ἀρραβῶνα pap. Par. 58, 13 (s. II. †)

Accedit ἀέρας (nom.) Lugd. II. p. 117 († s. III.) cf. ὁ πατέρας, ἡ μητέρας [2].

Adnot.: Praepositiones inde ab antiquissimis temporibus Ptolemaicis magis magisque cum accusativo coniunguntur, ut ex iis quae singula in dies magis occurrunt, generaliter iam concludere liceat, plurimae praepositiones aliquando non nisi cum hoc casu fore ut usurpentur [3]. Quae multa de accusativo vidimus si quis comprehenderit, facile intelliget, partes dativi obsoleti necnon aliquam multum genetivi cum accusativo tum praepositionibus accessisse, praeterquam quod plurimae accusativi formae nominativi factae sunt.

§ 16.

Excursus de -ν et -ς finali.

Legentem aliquantam papyrorum partem non fugiet, quam saepe ii qui scripsere litterarum rudes et ab animi cultu nimis destituti casuum syntaxin violaverint. Concedo multa eorum, quae peccata videntur, vel ad calami lapsum vel ad grammatices ignorantiam vel analogiam casuum falsam pertinere, quam potissimum Hatzidakis eumque secutus E. Mayser tuentur. Multos vero locos, qui cum verborum syntaxi pugnant, ad aliam rem spectare censeo. Etenim lingua properante litterae quaedam finales, imprimis -ν et -ς ambigue pronuntiatae esse vel prorsus faucibus haesisse videntur. Itaque ad recte adumbrandos dialecti volgaris casus in hanc rem inquirere necessarium ouxi.

---

[1] cf. Hatzid. l. c. p. 277.

[2] ibid. p. 379.

[3] Mullach, Gram. volg. p. 376 sqq.

I. Excursus de -ν finali.

a) Littera -ν finalis volgari in pronuntiatione non dubium est quin tam tenui ederetur sonu, ut vix auribus perciperetur[1]. Itaque non mirandum est, quod saepe falso aut omittitur aut additur. Ac primum liceat aliqua exempla proferre, quibus -ν finalis omissa videatur:
αὐλή⟨ν⟩ Brit. 50, 6 (s. III. †) τῶν διαδώχω⟨ν⟩ 17, 32 (162 †) ἐπ⟨ε⟩ὶ οὗ⟨ν⟩ αὐταὶ 41, 16 (161 †) ἐκομισάμη⟨ν⟩ 23, 115 (158 †) Διονυσίῳ τῶ⟨ν⟩ φίλω⟨ν⟩ Par. 36, 1; Vat. B 1; in aliis papyris frequens genetivus legitur ut Vat. C 1; D 1; D 3; Brit. 20, 1 al.
εἰς τὴ⟨ν⟩ ἀριστεράν 50, 20 (160 †) τὸ ἀνήλωμα τῶ⟨ν⟩ διδυμῶν 55 bis 2; τούτω⟨ν⟩ ἀπέχει 57, 18 προσήκουσα⟨ν⟩ ταφήν Berol. 183, 24 († 85) περὶ τὴ⟨ν⟩ αὐτὴ⟨ν⟩ Ἡράκλεια⟨ν⟩ 446, 23 († 149)[2] θυγατέρα Κυρίλλα⟨ν⟩ 118[2] 13 ἄρουρα⟨ν⟩ μία⟨ν⟩ ἥμισυ 446, 23 († 149) εἰς τὴν ἀπογραφὴ⟨ν⟩ καὶ 427, 18 († 159) οὐδὲ⟨ν⟩ ἁπλῶς 393, 12 († 168) εἰς τὴ⟨ν⟩ τιμήν Lips verso F 4, 7. 14 († 230—240) ἵνα τὴ⟨ν⟩ αὐτῶν πίστει⟨ν⟩ περὶ πάντων ἐξετάσωσιν Berol. 388 II 9 († s. II./III.) τὴν συμβίωσι⟨ν⟩ Rain. 24, 21 († 136) τετέλ(εκε) Πανοῦφις . . ο μία⟨ν⟩ (ἀρτάβην) Brit. 307 († 145) οὐδέν τούτωι⟨ν⟩ Berol. 248, 24.

Iam in papyris magicis III. p. Chr. n. saec. sescenties ν finalis deest:
τὴν περιστερά⟨ν⟩ Lugd. W 12, 1 τὼ νίτρο⟨ν⟩ W 15, 46 τὴν δύναμει⟨ν⟩ W 16, 45 δεξιὰ⟨ν⟩ χεῖρα W 18, 29 νίκη⟨ν⟩ W 18, 9 λευκὴ⟨ν⟩ στυπτηρία⟨ν⟩ σχιστήν X 2, 33 ἐμβαλώ⟨ν⟩ X 4, 16 βύνι = βύνη⟨ν⟩ X 4, 21 εἰς τ⟨ὸ⟩ν κουφόλιθο⟨ν⟩ X 2, 27 κόψο⟨ν⟩ ἐπιμελῶς X 14, 9 σανδαράκη⟨ν⟩ κατακορῆν X 14, 27. αὐτὸ⟨ν⟩ X 16, 14 τὸ⟨ν⟩ ἥλιον W 15, 27 aliis locis multis. In media voce haud raro ante τ intercidit ν:

---

[1] G. Meyer Griech. Gram. 3 306: „Das auslautende ν hatte in der Volkssprache, wie das inlautende vor Consonanten, vielleicht auch zunächst nur vor solchen, einen schwachen Klang, der in der mittel- und neugriech. Vulgärsprache häufig sein völliges Schwinden herbeigeführt hat".

[2] Dicet quispiam scriptorem rudem litterarum non novisse περὶ praepositionis vim. Concedo; sed id ipsum documento est, litteram ν finalem non solitam esse lingua exprimi.

αἱ γειτνίαι δεδήλω⟨ν⟩ται Par. 15 bis 2 († s. II.) φρο⟨ν⟩τίσαι Brit. 28, 5 († 162) αὐθε⟨ν⟩τικόν, ἅπα⟨ν⟩τα simil[1].

b) Quae cum ita sint, non mirabimur, quod nonnunquam vocibus ν superflua additur:

Κρατέρω((ν)) Brit. 31, 6 (162 †) τῷ ἀρχ[ιυπε]ρέτη((ν)) 23, 115 (158 †) (σοὶ γίνοιτο) ἐπαφροδισία((ν)) χάρις μορφὴ εὐη[με]ρία((ι)) Par. 30, 28 (162 †) cf. Dresd. in fine, et Lugd. D; cf. Par. 50, 12.

εἴη ἂν ὡς βούλομαι, καὶ αὐτὸς δ' ὑγιαίνο((ν)) Par. 45, 2 (s. II. †) τιμῆς σεβιτίο((ν)) ᾱ (leg. σεβιτίου) 60 bis 26 (s. II. †) τῆι ταύτηι⟨ς⟩ μητρὶ Τασουχαρίω((ν)) Berol. 232, 4 (108 †) cf. ἐπὶ κώμη((ν)) Καρανίδι 647, 3 († 130).

Μοῖρα κατέχουσα((ν)) Lugd. W 12, 21 († s. III.) εἰμὶ κασσιτερον leg. εἰ μὴ κασσιτέρῳ X 2, 27 ἀρσενικο⟨ῦ⟩((ν)) χρυσίζοντος X 8, 29 ἀργύρο⟨υ⟩((ν)) X 10, 40 σανδαράκη⟨ν⟩ κατακορῆ((ν)) X 14, 27 μὲν = μή Pap. Weil[2] ᾠὸν οἴνο((ν)) ἀναβόψας Brit. 121, 182 cf. 121, 170.

Quae vero legitur ν finalis in vocibus μητέραν Par. 18, 5; ἀριστερὰν χ⟨ε⟩ῖραν Par. 50, 20 (160 †); ἅπανταν χρόνον Berol. 666, 23 († 176) τινὰν αὖραν Lugd. W 12, 21 († s. III.) simill. metaplasmo debetur[3].

Ex iis quae attuli exemplis patet multis locis non tam grammaticae violatae, quam sono obmutescentis ν finalis esse tribuendum, quod syntaxis perturbata videtur.

---

[1] cf. A. Dieterich, Byz. Arch. I p. 114; G. Meyer, Griech. Gram. [3] 294; Thumb, collect. ad dial. gr. II 65 sqq. K. Gerth, Ausführl. Griech. I 262 sqq. Schweizer, Gramm. d. perg. Inschr. § 39, 2.

[2] Buresch, Philol. LI 93 num. 6. — Dieterich, Byz. Arch. I p. 45 particulas μή et ἔπ⟨ε⟩ιταν (Lugd. X 11, 38) statuit generaliter mature ν finalem assumpsisse, nimirum ut hiatus tollatur. Sed ex singulis rebus non licet generalem regulam deducere. Neque adeo hiatus in dialecto Aegyptia vitatur, ut potius vel in libro grammatico admitti miremur: Par. 2 col. 2: οὐ ἀληθῶς, οὐ ἀντίκειται col. 3: οὐ ἀπεφήνατο col. 4: οὐ Ἀνδρεμάχη col. 6—11 passim: οὐ ἔστιν (cf. Mayser l. c. p. 45). Maiore etiam iure ἔπειταν vocabulum antiquae ν finalis vestigia retinuisse dicas (cf. Usener, Fleckeis. ann. 1878, p. 62 sqq.) quam usurpasse.

[3] cf. θυγατέραν, γυναῖκαν, ἄνδραν Schweizer l. c. § 57; evang. apocr: τὴν νεότηταν, τὴν ὑφηλότηταν, ταπεινότηταν Hatzid. l. c. p. 58. Consentiunt ea quae de ν finali dixi, cum nova graecitate, cuius videmus in iis tantum vocibus audiri, quae cum sequenti artis vinculis cohaereant, neque ante alias litteras quam κ, π, τ, ξ, ψ, τ, σ. (Thumb l. c. p. 18; cf. Hatzid. l. c. p. 11 232.)

§ 17.
II. Excursus de -ς finali.

a) Num pronuntiandi -ς finalem eadem fuerit ratio atque ν, non facile est diiudicatu. Hatzidakis quidem in eo quem de hac re scripsit excursu negat -ς finalem dicendo esse oppressam (p. 11. 232 sq.). Sed cum tempora recentiora, non dialectum veterem atque volgatam illustraverit, in hanc rem nos inquirere oportet, ut de syntaxi casuum recte iudicemus. Perscrutantem autem papyros non fugiet, multis locis in fine verborum -ς abesse. Quod ut persuasum habeamus, multa efficiunt exempla. Non dico ea, ubi -ς finalem eadem littera inchoativa excipit, ut: Ἀμμώνιο⟨ς⟩ συνεπ⟨ε⟩ίσθην Par. 17, 26 (154 †) τούτοι⟨ς⟩ συνεργείας Lugd. D 14 (163 †) εἰ⟨ς⟩ σποράν Rain. 35, 7; 37, 5; 39, 11; 40, 12 († 301) saepius; cf. Par. 50, 9. Alios proferam locos quibus et ante vocales et ante consonantes diversas -ς finalem intercidisse pateat:
ὀφ⟨ε⟩ιλομένη⟨ς⟩ τῆς καθηκυίης ὀλύρας Brit. 41 verso 4 (168 †) ἐφελκυσμένους ἄρτου⟨ς⟩ δ′ 35, 27 († 161) τὰς συντάξεις ἅ⟨ς⟩ ἔχουσι Dresd. verso 18 (161 †) γραῦ⟨ς⟩ μοι παρεκάθητο Par. 51, 32 (160 †) Σαραπίων ὁ ὑποδιοικητὴ⟨ς⟩ Brit. 17, 24. 43 (163 †) κύλληστι⟨ς⟩, θρ((ο))ῖα, ἄρτοι Par. 55 bis 20 passim.
ἄλλο⟨ς⟩ ὑπέρ Lugd. C 8 (163 †) τάφους καὶ τῶν ἐν αὐτῆ = αὐτοῖ⟨ς⟩ Par. 5, 5, 6. χρηματίζεις αὐτῆ = αὐταῖ⟨ς⟩ D 17. In exemplaribus Par. 30; Dresd. v. 9. revera αὐταῖς (sc. ταῖς διδύμαις) legitur. Par. 30, 20 autem χρηματίζει⟨ς⟩ praebet, quod verbum in reliquis libellis recte legitur.
τοὺς ἐμβάλλοντηι = ἐμβάλλοντα⟨ς⟩ Brit. 17, 15[1] οἷ⟨ς⟩ (sic recte Witkowski; ὧι Peyron) Brit. 23, 21 σινδόνα⟨ς⟩ δρ. γ' (δραχμ. 3000) Par. 53, 43 (cf. σινδόνας β′ ἀυ 54, 7. 16; 53, 13.) ἅλα⟨ς⟩ Par. 55 bis 1, 6 (cf. ἅλας 55 bis 1, 29; Lugd. C 4, 5. 10.) Ἀμμῶνι⟨ς⟩ Ταχνοῦμι . . χαίρειν Par. 18, 1 (c. †)[2]

[1] Sonus „a“ saepe in „e (ae)“ transiit; cf. Mayser l. c. § 5.

[2] Ἀμμῶνι ex Ἀμμῶνις, Ἀμμῶνις autem ex Ἀμμώνιος correptum est vocabulum, ut similiter legitur ὁ δὲ Πτολεμαῖς = Πτολεμαῖ⟨ο⟩ς Par. 23, 19 († 165.). Saepe autem casu genetivo formae similes leguntur, ut τοῦ Τεσενούφι⟨ο⟩ς Berol. 229, 1; 230, 1 vel -ς finali quoque abiecta Σουτουῆτις Φόσι⟨ος⟩ Berol. 61, 9 (200 †); cf. novae graecit: κύρις, Ἐλευθέρις sim. Hatzid. l. c. p. 315 sq. Dieter. l. c. p. 63 sq. Mullach, l. c. p. 173. Similia in lingua latina frequentantur, imprimis in inscriptioni-

διὰ χειρὸ⟨ς⟩ ἐξ οἴκου Brit. 142, 7 († 95) τοῖς δυσὶ μισθωταῖ⟨ς⟩ ἐνοικίου 216, 2 († 94) τῆς ὑπαρχούση⟨ς⟩ μοι . . αὐλῆς 154, 19 († 68) τῆι ταύτηι⟨ς⟩ μητρί Berol. 226, 4 († 108) δακτιλίδα⟨ς⟩ δύο Rain. 24, 6 († 136) [ἀποδότω τῇ] μητρὶ Ἀφροδείτῃ ἢ μὴ περιούση⟨ς⟩ (αὐτῆς) τῇ θυγατρί Ἀφροδιτοῦτι Rain. 24, 28 († 136) τοῦ ἡγεμόνο⟨ς⟩ μισοπονηρίας Berol. 226, 6 († 99) ἀπὸ Σερηνίλλα⟨ς⟩ θυγατρός 385 verso ἀπὸ κώμη⟨ς⟩ 78, 4 († 149); 175, 3 († s. II./III.) Παχὼν η ἕω⟨ς⟩ ιη 216, 4 (208 †); ὄνω⟨ς⟩ εἷς ἐν ἄγρῳ Brit. 370, 13 († s. II./III.) μέρος οἰκία⟨ς⟩ καὶ αὐλῆ⟨ς⟩ Berol. 183, 42; ἐνκαλουμένου⟨ς⟩ 376, 1 († s. II./III) Φανόμγεω⟨ς⟩ τοῦ 421, 6 († 161) Ἰούστου⟨ς⟩ Παβοῦτο⟨ς⟩ 426, 8 († c. 200) ὑπὲ⟨ρ⟩ τῆ⟨ς⟩ μητρός 446, 25 († 149) μερίδο⟨ς⟩ 133, 3 († 145) τοὺ⟨ς⟩ οὐετρανούς 180, 3 († s. II./III.); Lugd. W 15, 19 τοῖ⟨ς⟩ Lugd. W 22, 27;

ταύτης ἧς ἐν ἐμοὶ ἀσθενία⟨ς⟩ sic Wilcken et Viereck. Berol. 229, 3; 230, 3. ὧ⟨ς⟩ 526, 6. 8; Lugd. X 4, 12; 8, 26 (ὅ⟨ς⟩ ἐστιν) τιμῆ⟨ς⟩ φακοῦ Brit. 131, 254. 125 (passim τιμῆς.) τοὺς ὑποκειμένου⟨ς⟩ Lugd. W 23, 25 τῆς προικό⟨ς⟩ μου Brit. 178, 22 († 145) βλέπων πρὼτη (= πρὸ⟨ς⟩ τὴ⟨ν⟩) ἀπηλιώτην Lugd. W 19, 22 σιτηρω = σίδηρο⟨ς⟩ W 7, 31 (cf. Hatzid. p. 17) θεωρήση⟨ς⟩ W 17, 3 τετράκει⟨ς⟩ Lugd. X 2, 10 († s. III) (quamvis hoc quidem liceat ex Iade repetere.) τῆς καταβαφῆ⟨ς⟩ X 4, 4 εἰ⟨ς⟩ ὕδωρ X 4, 4 ῥητίνη⟨ς⟩ X 10, 6

ἔασων ὥρα⟨ς⟩ ὀλίγας X 13, 23 τῆς οἰκουμένι⟨ς⟩ (-νης) Wessely prol. 64. τὰ ἐν ταῖ⟨ς⟩ δ γωνίαις Brit. 122, 8 († s. IV)

οἰκία⟨ς⟩ μέρο⟨ς⟩ ἴ(διον) Brit. 257, 184; sescenties in ἀπογραφαῖς legitur οἰκία μέρος[1].

---

bus nummariis, ut Buechelerus me docuit: Claudi(s), Spuri(s) sim; cf. Ritschl, op. phil. p. 446 sqq. Similis est res in Πηλοῦσι (Par. 30, 9) = Πηλοῦσιν (Par. 30, 8) = Πηλοῦσι⟨ο⟩ν; cf. παιδίον : παιδίν : παιδί; Hatz. l. c. p. 37; 316; Dieter. Byz. Arch. I. p. 66.

[1] Metaplasmo vero tribuendus est genetivus ἔτου Berol. 666, 21 († 176); (cf. Schweizer l. c. p. 152). Eodem pertinere censeo nom. prop. Εὐπατόρου Lugd. N 2, 4 similia cf. genetivus -ους, qui inde a III. a. Chr. saec. in inscript. Atticis genetivo -ου cessit, ut Εὐμένους : Εὐμένου; (Meisterh. l. c. 105, 11; Schweizer l. c. p. 154.) iam τριπόδου Lugd. W. 23, 21 al. — Loco [τοὺς] τῆς προγεγρ(αμμένης) Θερμουθαρίου ὁμοπατρίου καὶ ὁμομητρίου ἀδελφοὺς Berol. 182, 12 († 132), cf. 115 [2] 20 al. non est opus -ς evanuisse putare, cum ὁμοπ. καὶ ὁμομ. ad Θερμουθαρίου spectare videatur.

Quod in medio verbo σ nonnumquam intercidit, non tam sono quam neglegentiae scriptorum tribuo ut:
προέσται = προ⟨σ⟩έσθαι Brit. 17, 26 († 162) cf. 17, 18 προσεθῆναι. Πρί⟨σ⟩κου 142, 3 († 159) Κρί⟨σ⟩που 143, 2 († 159) Ἰ⟨σ⟩άκου tab. Hadrum. 2 († s. III.) κροσ⟨σ⟩ῷ Lugd. W 15, 9 προέ⟨σ⟩τηκεν W 15, 14 τρή⟨σ⟩ας X 14, 5 († s. III./IV.) πλει⟨σ⟩τάκις X 2, 12 κρατί⟨σ⟩τη X 15, 12 ἀντιγλαυκει⟨σ⟩μός X 14, 8 [1] ut contra interdum σ intrusam videmus: ὁ προ((σ))εστηκώς Brit. 17, 4 († 162) ἴ((σ))θι Lugd W 15, 10 († s. III.) καθεί((σ))δρυται W 14, 28 ἀνεπι((σ))δάνιστα Rain. 4, 19 († 52).

b) Gravioris est momenti, quod haud raro in fine vocabulorum -ς superflue accedit. Non ita offendit, quod ante σ sequentem fini verborum additur, ut
εἴστι((ς)) (= ἔσται vel οἴσῃ) σεαυτῷ Berol. 164, 20 († s. II./III.) κίνει((ς)) σιδήρῳ Lugd. X 5, 22 († s. III.) περικάθαιρε((ις)) σεαυτόν Brit. 121, 522 († s. III./IV.) τοῦ υἱοῦ((ς)) σοῦ 121, 504.
Notanda autem sunt exempla:
κατασταθεὶς ἐπὶ((ς)) τῆς ἀρχῆς Lugd. U 3, 4 (s. II †); cf. ἐπί((ς)) τοῖς οὖσι Brit. 242. 5 († 11)
ἔξωι ἅ((ς)) ἐπικεχώ(ρηκας) Gr. et H. 41, 24 († 46) (sequitur κα(ὶ) τῶν ἄλλως ἔξω καὶ ἃ τοῦ ς sc. ἔτους κτλ.)
ἐν τῇ Τεσσῶβις λεγομένη((ς)) Berol. 526, 15. 32 († 87) τῇ .. ἀδελφῇ((ς)) 183, 4 († 85); 226, 4 Ἀπολλωνίῳ δρ. γʼ Ἁρμάει((ς)) δρ. υ Par. 59, 17 μυριώτατε((ς)) Lugd. W 14, 42 εἰσέλθοι((ς)) W 17, 44; cf. X 8, 38 ἐπὶ((ς)) τοῖς οὖσι Brit. 262, 5 διαπύρου((ς)) ἄνθρακα Lugd. X 14, 23 ἀ⟨ν⟩αχωνευθῇ((ς)) τε X 8, 38 ὑπάρχ⟨ε⟩ι δὲ τῇ Τα[π]επῖρι οἰκίαι δύο καὶ αὐλὴ((ς)) καὶ τέταρτον μέρος οἰκίας Berol. 224, 21 († 161) [Θαισαρίω π]αρθένῳ οὔσῃ συνερχομένη((ς)) μοι πρὸς γάμον Rain. 27, 25 († 190) Τιβερίῳ Κλαυδίω((ς)) Ἀσκληπιάδῃ Rain. 36, 4 († 225) Αὐρηλία((ς)) Ἀφαπιάδι (χαίρειν) Rain. 37, 2 († 251) Στοτοῆ(τις) καὶ Παπεῖσι(ς) πρεσβύτεροι((ς)) κώμης Berol. 214, 6 sq. ἅπερ ἐντεῦθεν ἀπέσ[χ]αμεν παρὰ σοῦ πλήρη((ς)) 13, 7 καὶ αὐτῷ γενομένῳ . . ἱλαρῶ((ς)) ἐπεμβάλλεται Lugd. X 12, 4 Ἀδελφίο((ς)) Ἀδελφίου . . χαίρειν Rain. 10, 2 († 321) [2].

---

[1] cf. Ἰ⟨σ⟩μηνός, quam formam Kretschmer (l. c. p. 222.) nescit an volgarem dicat.

[2] In σὺν τραπέζης verisimile est latere σὺν ⟨τῷ τῆς⟩ τραπέζης

Huc etiam pertinere videntur Par. 19 bis 8. 20. Σελήνη((ς)); Ἀφροδείτη((ς)), cum ibidem passim nominativus legatur: Ἥλιος, Κρόνος, Ζεύς etc.

c) Haec satis erunt, quamquam facile augere poteram. Patet enim -ς finalis usum valde ancipitem fuisse. Cumque et -ν et -ς in fine vocabulorum spiritu tenuissimo pronuntiarentur aut omnino mutae fierent, non est mirum quod nonnunquam inter se mixtae videntur:

κειθῶνας λεινοῦν β = χιθῶνας λινοῦς Par. 54, 13 (160 †) (τῆς) ἀναφοράν = -φορᾶς Brit. 20, 11 (162 †) τὸ σῶμα Σενύριος τῆς μητρός μου κεκηδευμένος (-νον) Par. 18 bis 5 (c. †) Ψενχώνσει καὶ Χονόπρει τυν . . Lugd. F. fort. τοῖς (δυσὶ) Leemans: τοῦ. βασκοσύνην (= -νης) πάσης Berol. 124, 34 τῆς γυναίκαν = γυναίκας Berol. 577, 12 († 202) a nominativo ἡ γυναῖκα, ut ἡ μητέρα, ἡ ἐλπίδα (Hatzid. l. c. p. 54). διαδεχο(μένῳ) καὶ κατὰ τῆς στρ(ατηγίας) = ⟨τὰ⟩ κατὰ τὴν στρ. (Viereck) 199, 3 († 195) αὐτῆς δὲ τῆς Θαισαρίου . . [παρ]εχομένην (= -νης) Rain. 27, 14 († 190) τῆς κατ' ἐμοῦ ἐπηρίαν (= ἐπηρείας) Berol. 340, 21 († 149) ἀπογρ(άφομαι) ἐμαυτ[όν] τε καὶ [τοὺς ἐμοὺς] . . καὶ τὴν [γ]υναῖκ[ά μου] καὶ Ταπ[επῖρ]ις (= Ταπεπῖριν) 224, 6 († 161) τῶν καταλειφθέντος (= -των) ὑπὸ τοῦ πατρὸς χαλκωμάτων 419, 6 († 277) εὐλέαντος (= -τον) X 14, 28 († s. III./IV.) προ⟨ε⟩στυμμένος (= -νον) X 14, 22 [1].

Iam antiquis temporibus -ς finalis tenui spiritu pronuntiata esse videtur, cum haud raro intercidisse eam constet. Non quidem E. Curtio adstipulor, in vasculis „litterae -ς in fine nominum omissae exempla esse innumera“ [2], cum Kretschmer (l. c. p. 185) multo cautior pauca admodum huic rei exempla tribuere dubitet, ut Ὀνητορίδε⟨ς⟩ καλός, Ὀρθαγόρα⟨ς⟩ καλός, Τιμαγόρα⟨ς⟩ ἐποίησεν, Στησαγόρα⟨ς⟩ καλός, ὁ παῖ⟨ς⟩ καλός,

---

Berol. 183, 43 († 85) — Non nego nonnulla eorum quae de addita -ς attuli aliter explicari posse. Ut **Dieterich** Byz. Arch. I p. 149 e locis τῇ ἑαυτοῦ ὁμοπατρίου [ἀδ]ελφῆς Berol. 183, 3 († 85) 226, 4 al. concludit, dativum genetivo sensim cessisse; de hac re in genetivo tractando videbimus.

[1] Aliis locis multis regulas grammaticas violatas esse putaverim, ut ἀσπάζομαι Παχνοῦμι νεώτερος Par. 18, 6. 5. 15 (c. †) τὴν αὐτὴν (= τῆς αὐτῆς) τὸ ἀντίγραφον Berol. 602. 9 († s. II) ἐξαιρέτων ἀρτάβην μίαν (= ἀρτάβης μιᾶς) 603, 19 († 169).

[2] cf. **Welcker**, Mus. Rhen. 1833 p. 319.

Ὀλύτευ⟨ς⟩. Neque vero analogiam vocis τοῦτο vel ὁ intercessisse putaverim loco οὗτο⟨ς⟩ τὸν δᾶμον ἔφα πονηρόν (ib. p. 218). Saepius in amphoris Cnidiis omissa -ς finali genetivum -ευ inveniri testis est G. Meyer, Gr. Gram. 3 § 305; (cf. Dumont „Inscript. céramiques").

Idemque auctor est sescenties in inscriptionibus in Asclepieo inventis a nominativo vel genetivo nominum -ς abesse. Quomodo intellegendus sit nominativus Boeotiorum ὑποκοριστικῶν, ut Βουκάττει Ὀνασίμω Coll. 486, 70 simil., adhuc est dubium. Alia huius rei exempla v. G. Meyerum § 305. Itaque haud spernendum videtur, quod Meister (Gr. dial. I 160 sq.) docet de omissa -ς finali.

Quod Hatzidakis contra dicit, -ς finalem hodie distincte pronuntiatam evanescere oportuisse, si quidem olim paene elinguis fuerit spiritus, non est quod contrario huic rei studio permotos aut evanescentem -ς servasse aut absentem apposuisse negemus. Ut quae nunc participia indeclinabilia in -οντας (-ῶντας) exeunt, olim in -οντα (-ῶντα) finivisse constat. (Hatzid. p. 143.)

Non meum est perscrutari, quantum aetate posteriore ς finalis omissa ad mutanda nomina attulerit. Nominum quidem I. et II. declinationis haud dubie recte ait Hatzidakis (l. c. p. 232) non -ς nominativi sed -ν accusativi intercidisse: ὁ λύκος : τὸν λύκον : ὁ λύκο; τὸν ψεύταν : ὁ ψεύτα. Nomina autem ἡ Σάμο, ἡ Κύπρο, ἡ ἄμμο, item ἡ νεότη, θεότη simil. -ς amisisse potius crediderim, quam analogiam secuta aliorum nominum. Similiter Dieterich (l. c. p. 161) de nominibus cogitat, quae in -ις exeunt, ut ἡ δύσις, τῆς δύσης (Trinchera 6 a. 981). Etenim cum nominativus et genetivus idem sonarint, nominativum ait ς abicere oportuisse, ut novae formae fierent, ut ἡ διαλύση (Gl. Laod. 117, 2). Utrum in τὸ δάσο, τὸ βρέφο sim. -ς interciderit, an primum τὸ δάσον, τὸ βρέφον formata sint, a quibus accusativis τὸ δάσο, τὸ βρέφο fierent auctore Hatzidake (p. 233), aliis diiudicandum propono.

---

[1] Bull. corr. hell. II.

[2] Kretschmer vas. inscr. 185; ephem. Kuhn. XXXI 459 A. XXXIII 268 sqq. G. Meyer, Gr. Gram.[3] 305 sq.

[3] cf. Hatzid. l. c. p. 25.

[4] Analoga est linguae latinae -ς finalis, quam vix pronuntiatam esse testes sunt Plautus, Ennius (v. Teuffel. Litteruturgesch. p. 140) imprimis inscriptiones veteres. Hand secus dialecti quae dicitur Zaconicae antiquitate illustris accusativus plur. τοὺ ξένου sim. hodie servatur (Hatzid. l. ç. p. 23).

Vita.

Natus sum Franciscus Völker Hannoveranus Lengericae a. h. s. LXXI d. V. April. patre Iosepho Völker matre Christina eadem e gente Völker, quibus superstitibus gaudeo. Fidem profiteor catholicam. Primis litterarum elementis imbutus optime de me merente Rev. D^{no} A. Schütten gymnasium Meppense per V annos frequentavi. Maturitatis testimonium adeptus sex semenstria Monasterii Guestfalorum sacris litteris operam navavi. Deinde Osnabrugi per duo semenstria alumnus seminarii clericalis postquam sacerdotio sum initiatus, per annum orphanotrophio Schwagstorfiensi sacris obeundis praefui. Anno XCVI benigne annuente Rev^{mo} D^{no} Dr. Hoeting episcopo Osnabrugensi huius almae Universitatis civis adscriptus in ediscendam grammaticam artem latinam, graecam, hebraicam totus incubui. Docuerunt me viri cl. Buecheler, Elter, Kaulen, Klein, Neuhaeuser, Radermacher, Solmsen, Usener. In seminario phil. II. elementis philologiae instructus per annum seminarii I. sodalis ut essem benigne mihi est concessum; exercitationum epigraphicarum ut fierem particeps, comiter permisit Buechelerus.

Quibus viris omnibus imprimis Usenero, Buechelero, Eltero, ut par est, gratias ago agamque debitas.

Sententiae controversae.

I. Geneseos biblicae haud spernenda vestigia in eis reperiuntur, quae Orphici de mundo creato tradidere.

II. Idea spatii non est mere subiectiva (Kant) nec orta ex signis, quae Lotze „Lokalzeichen" vocat, sed est realis et obiectiva et ex ipsa perceptione extensionis corporum oritur.

III. Eurip. Andr. 1184 conicio οὗτος μὲν ὡς Ἕκτωρ ἐτίματ' ἂν, γέρον (οὗτός τ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἐτίμ. κτλ. cod.).

IV. Quam Plautus dicendi formulam „ab aliquo" haud raro usurpavit, ut Mil. 159: „Quemque a milite hoc videritis hominem in nostris tegulis" e graeco (ὁ παρά τινος) transtulit.

V. Magna magicae artis collatio fuisse videntur Panareti libri Ptolemaici, qui inscribuntur Ἓν καὶ τὸ Πᾶν, quare lego Pap. Lugd. W 23, 1 (ed. Leemans) ἐν τῇ ε τῶν Πτολεμαικῶν, Ἓν καὶ τὸ Πᾶν ἐπιγραφομένων Παναρέτου βίβλῳ.

VI. Pap. Berol. 261, 25 propono ἔγραψας Ἥρᾶτι τοῦ νῦν τι δώσειν ἡμῶν, ἵν' εἰ διακονήσει ἡμῖν κτλ. (ed. ἔγραψες Ἡ. του νειν τιτοσσεν ημων ἵνα διακονήσι ἱμῖν).

ib. 322, 26 pro ἀντὶ [τῶν] ὄνων scribendum est ἀντὶ [σειτα]ρίων.

VII. Pap. Brit. 20, 16 supplendum censo ὡς ἂν ⟨ἴοις⟩ εἰς Μέμφιν.